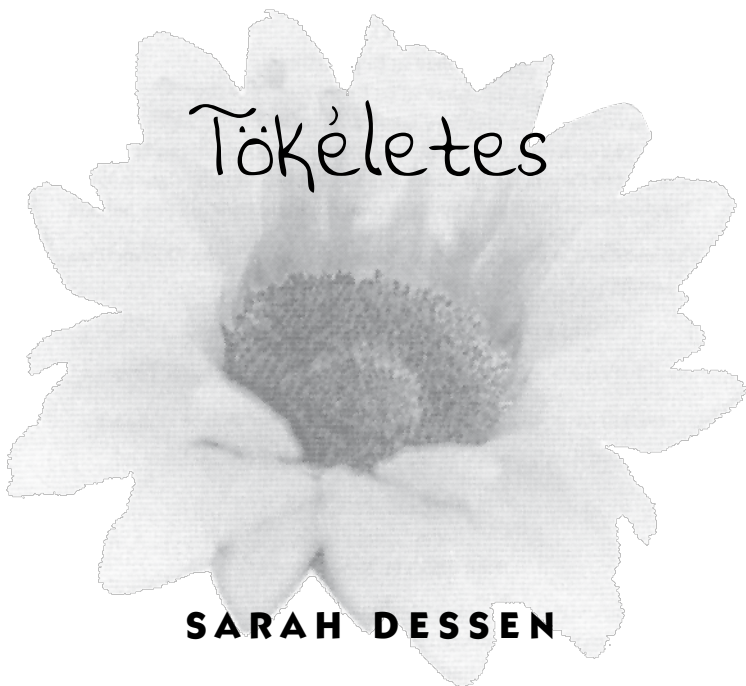

New York Times bestseller szerző

SARAH DESSEN

Tökéletes

Tökéletes

SARAH DESSEN

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Írta: Sarah Dessen
A mű eredeti címe: The Truth About Forever

Fordította: Bosnyák Viktória

Copyright © Sarah Dessen, 2004
A művet eredetileg kiadta:
Viking, Penguin Young Readers Group, 2004

Ez a könyv a Viking Children's Books, a Penguin Young Readers Group divíziójával, a Penguin Group (USA) Inc. kiadó tagjával kötött megállapodás alapján jelent meg.

ISBN 978 963 9708 97 6

Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó 2008-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

© Copyright Könyvmolyképző Kiadó, Szeged – 2008
Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

**Jaynek, mint mindig,
és unokatestvéreimnek,**

**akik hozzám hasonlóan
jól ismerik a kilátást a folyóra és az öbölre,
a bonyolult játékszabályokat,
és azt a számtalan utat, mely nem vezet
a mennybe,**

**hogy mindannyiukat felsoroljam,
az már önmagában kitenne egy könyvet:
tudjátok jól, hogy kik vagytok.**

Első fejezet

Jason Agytáborba készült. A tábornak van másik, igazi neve is, de mindenki csak így hívja.

– Oké – tuszkolta be az utolsó pár zoknit a bőröndje oldalába. – A listát! Még egyszer, utoljára!

Kezembe vettem a mellettem heverő papírt.

– Tollak – olvastam. – Füzetek. Telefonkártya. Elem a fényképezőgépbe. Vitaminok.

Ujjaival követte a táska tartalmát, megtalált és azonosított minden darabot. Ellenőrizte és újra ellenőrizte. Jason szeret biztosra menni.

– Számológép – folytattam. – Laptop...

– Állj! – emelte fel a kezét. Az íróasztalához ment, kicipzározta a keskeny táskát, majd bólintott. – Ugorjunk a kettes számú listára!

Átfutottam az oldalt, megtaláltam a LAPTOP (TOKKAL EGYÜTT) szót, és megköszörültem a torkomat.

– Üres CD-k – soroltam. – Feszültségszabályozó. Fülhallgató...

Mire ennek a végére értünk, majd befejeztük a fő listát, (közben kitértünk két másik alcímre, a TISZTASÁGI ESZKÖZÖKre és VEGYESre), úgy tűnt, Jason nagyjából megbizonyosodott arról, hogy minden megvan, bár ez nem tartotta vissza attól, hogy tovább körözzön a szobában és magában motyogjon. Komoly erőfeszítés tökéletesnek lenni. Ha az ember nem hajlandó megizzadni érte, akár meg se próbálja.

Jason tudta, milyen tökéletesnek lenni. Másokkal ellentétben neki ez nem valami távoli, elérhetetlen dolog volt. Jason számára a tökéletesség itt volt a domb túloldalán, elég közel ahhoz, hogy kivehesse a tájat. Márpedig ő nem csak vendégségbe járt, készült oda. Ő oda is szándékozott költözni.

Jason megnyerte az állami matematikaversenyt, ő a vitacsapat vezetője, gimnáziumunk történetének legmagasabb átlaga az övé (hetedik óta emelt szintű tananyagot vesz, és tizedik óta főiskolait), két éve a diákönkormányzat elnöke, ötletadója és felelőse egy innovatív szeméthasznosítási programnak, melyet mára már több megyében bevezettek, folyékonyan beszél spanyolul és franciául. De nem csak a tanulásról van szó. Jason ezenkívül vegán, és a múlt nyarat azzal töltötte, hogy a Habitat for Humanity jótékonyági szervezettel házakat épített a rászorulóknak. Jógázik, minden második vasárnap meglátogatja a nagyszüleit az öregek otthonában, és van egy nigériai levelezőtársa, akivel nyolcéves kora óta tartja a kapcsolatot. Amibe csak belefog, azt jól csinálja.

Sokan idegesítőnek találhatják ezt, sőt, taszítónak. Én azonban nem. Éppen órá volt szükségem.

Ezt attól a naptól fogva tudom, amikor először találkoztunk tizedikben, irodalomórán. Egy csoportba kerültünk Jasonnel meg egy Amy Richmond nevű lánnyal, és a Macbethről kellett írunk valamit. Amint összetoltuk a padjainkat, Amy kijelentette, hogy „fngom sincs erről a Shakespeare-szarságról”, aztán a hátizsákjára hajtotta a fejét. Egy másodperccel később már édesdeden aludt.

Jason meg csak nézte.

– Hát akkor – nyitotta ki a szöveggyűjteményét –, azt hiszem jó lesz nekilátnunk.

Ez azután volt, hogy a dolgok megtörténtek, s én éppen hallgatóg korszakomat éltem. Nem jöttek a számra a szavak; sőt,

néha már azzal is gondom volt, hogy egyáltalán felismerjem őket. Egész mondatok tűntek úgy, mintha idegen nyelven volnának, vagy visszafelé írva, ahogy próbáltam kibogarászni őket. Néhány nappal korábban csupán a nevemet kellett felírnom nyomtatott betűkkel egy papírlap tetejére, de már ebben sem voltam biztos. Csak megtippeltem a betűket és azok sorrendjét.

Így hát a Macbeth természetesen teljesen érthetetlen volt számomra. Az egész hétvégét elavult nyelvezetével, és a szereplők fura neveivel töltöttem, s képtelen voltam a történet legalapvetőbb szálait is kibogozni. Kinyitottam a könyvem és a párbeszéd sorait bámultam:

„Ha egy órával előbb meghalok,
Boldogan éltem, de ettől a perctől
Semmi értelme nincs a földi létnek:
Szemét minden, halott a becsület,
Lefejtve az élet bora s az égbolt
Csak a seprővel kérkedik.”¹

Ugyan már – gondoltam. – Semmi.

Szerencsémre Jasonnek esze ágában sem volt másokra bízni a jegyét, megszokta, hogy csoportmunkánál átvegye az irányítást. Így hát kinyitotta a füzetét egy üres oldalon, tollat ragadott, és levette a kupakját.

– Először – mondta nekem – szedjük össze egyszerűen az alapvető motívumokat a darabban! Aztán kitalálhatjuk, hogy miről írunk.

Rábólintottam. Hallottam körülöttünk az osztálytársaink fecsegését, meg az irodalomtanár, Mr. Sonnenberg fáradt hangját, amint azt ismételve, hogy legyünk csendesebben.

Jason átugrott néhány sort. Láttam, ahogy azt írja: gyilkosság. A kézírása tiszta volt, nyomtatott betűs, és gyors. Hatalom.

¹ Szabó Lőrinc fordítása

Házasság. Bosszú. Prófécia. Politika. Úgy tűnt, a végtelenségig tudja folytatni, de megállt és rám nézett.

– És még? – kérdezte.

Újra lepillantottam a könyvemre, mintha az ott található szavak hirtelen összeállhatnának valami értelmessé. Éreztem, ahogy néz, nem rosszindulatúan, hanem csupán azt várva, hogy hozzáteszem én is a magamét.

– Én nem... – kezdtem végül, de félbehagytam, elakadtak a szavak.

Nyeltem egyet, majd újra megpróbálkoztam.

– ...nem értem. Tulajdonképpen.

Biztos voltam benne, hogy erre olyan pillantást fog vetni rám, mint az imént Amy Richmondra. Meglepetésemre azonban letette a tollát.

– Melyik részét?

– Az egészet – mondtam, és amikor várakozásommal ellentétben nem vágott pofákat, hozzátettem: – Úgy értem, tudom, hogy van benne gyilkosság meg egy támadás, de a többi... Nem tudom. Teljesen zavaros.

– Figyelj csak! – mondta, miközben újra kézbe vette a tollat. – Nem olyan bonyolult, mint gondolnád. Annak, hogy valóban megértsd a történeteket, megvan a kulcsa. A jóslattal kezd... látod, itt... – Miközben beszélt, lapozgatni kezdett a könyvben, majd rámutatott egy bekezdésre. Aztán hangosan felolvasta, és ahogy ujjával követte a szavakat, mintha mágikusan átváltoztatta volna őket. Egyszeriben mindennek lett értelme.

Megnyugtató volt. Végre! Olyan régen vágytam rá, hogy valaki azt is ugyanígy elmagyarázza nekem, ami velem történt. Hogy szép rendesen megjelölje egy lapon: ebből ez következik, ebből pedig ez. A lelkem mélyén tudtam, hogy ennél bonyolultabb, de Jasont figyelve feltámadt bennem a

remény. Fogta a katyvaszt, ami a Macbeth volt, rendbetette, s azon tűnődtem, vajon nem tudná-e valahogyan ugyanezt velem is megtenni. Így hát közelebb húzódtam hozzá, s azóta is ott vagyok.

Becipzározta a laptop tokját és az ágyra tette, a többi holmijához.

– Oké – mondta, s még egyszer, utoljára körülnézett a szobában. – Mehetünk.

Amikor kiléptünk az ajtón, a szülei már a Volvóban vártak ránk. Mr. Talbot kiszállt és felnyitotta a csomagtartót. Jasonnel néhány perc alatt elrendezték mindent. Amikor beszálltam hátra és bekapcsoltam a biztonsági övem, Mrs. Talbot felém fordult és rám mosolygott. Ő botanikus, a férje vegyész, mindketten professzorok. Annyira a tudománynak élnek, hogy könyv nélkül, üres kézzel úgy tűnnek, mintha hiányozna az orruk, vagy a könyökük.

Igyekeztem nem gondolni erre, amikor így szólt:

– Nos, Macy, mit fogsz csinálni augusztusig Jason nélkül?

– Nem tudom – feleltem. A könyvtárban fogok dolgozni, átveszem Jason munkáját az információs pultnál, de ezenkívül a rám váró nyolc hét üresen tátongott előttem. Volt ugyan néhány barátom a diákönkormányzatban, de legtöbbjük elutazott egész nyárra, Európába, vagy táborba. Őszintén szólva a kapcsolatom Jasonnel igencsak időigényes: a jógaedzések, a diákönkormányzati ügyek, hogy a számtalan egyebet, amivel foglalkozott, ne is említsem. Nem nagyon maradt időm senki másra. Mellesleg Jasont könnyen kiborítják az emberek, ezért nem szívesen hívtam el magunkkal új ismerősöket, ha szórakozni mentünk. Ha lassú felfogásúak voltak, vagy bármilyen szempontból lusták, pillanatok alatt elvesztette a türelmét, ezért egyszerűbb volt kettesben lenni vele, vagy az ő barátaival

szórakozni, akik tartani tudták vele a lépést. Erre azonban sosem gondoltam úgy, mint valami rossz dologra. Egyszerűen csak ilyenek voltunk.

Útban a repülőtérre Jason és a papája valami közelmúltbeli európai választásokról beszélgettek, a mamája az útépités miatti dugókat szapult, én meg csak ültem ott a kettőnk térde közötti ujjnyi távolságra meredve, s azon tűnődtem, vajon miért nem próbálok közelebb húzódni hozzá.

Ez nem volt újdonság. A harmadik randiig meg sem csókolt, s most, másfél évvel később sem került még szóba, hogy teljesen egymáséi legyünk. Amikor megismerkedtünk, már azt is nehezen viseltem, ha valaki egyszerűen csak átölelt. Nem akartam, hogy bárki túlságosan közel kerüljön hozzám. Vagyis nem is akartam mást, mint egy fiút, aki megérti az érzéseimet. Mostanra azonban néha már többet szerettem volna.

A repülőtéren a kapunál búcsúztunk el. A szülei megölelték, majd diszkréten elvonultak a váróterem túlsó felébe, megálltak az ablaknál és a felszállópályát, meg a fölé boruló kék eget nézték. Átöleltem Jasont, magamba szívtam az illatát – sport stift dezodor és pattanásirtó tonik – olyan mélyen, hogy kitaratson egy ideig.

– Hiányozni fogsz – mondtam. – Nagyon.

– Csak nyolc hét – felelte.

Homlokon csókolt. Aztán sietve, olyan hirtelen, hogy reagálni sem volt időm, pusztit nyomott a számra, majd hátrahajolt, és karjait szorosabbra fűzve a derekamon, rám nézett.

– Majd e-mailezek – mondta és most megpuszilta a homlokom. Amikor bementék a járatszámát, egy pillanat alatt eltűnt a repülőhöz vezető folyosón, én meg ott álltam Talbotékkal és kínos érzéssel a mellkasomban néztem utána. Tudtam, hogy hosszú lesz a nyár. Igazi csókot akartam, olyat, amire érdemes visszaemlékezni, de rég megtanultam, hogy ne legyenek

elvárásaim a búcsúkkal kapcsolatban. Nincs rájuk garancia, és nem is ígérte meg őket senki. Már az is szerencse, sőt áldás, ha az embertől egyáltalán elbúcsúznak.

A papám meghalt. És én ott voltam.

Az emberek így erről ismernek. Nem Macy Queen, Deborah lánya, aki szép házakat épít a vadonatúj zsákutcákban. Vagy annak a Caroline-nak a húga, akinek tavaly nyáron olyan pazar esküvője volt, amelyet még senki sem látott Lakeviewban. Még úgy sem, mint volt felső tagozatos rövidtávfutó rekordert. Nem bizony. Macy Queen vagyok, aki karácsony másnapján felébredt, kiment a ház elé, ahol azt látta, hogy az apja az utca végén fekszik, és egy idegen pumpálja a széles mellkasát. Láttam, ahogy meghal a papám. Ez vagyok én.

Amikor az emberek először hallották, vagy észrevettek és eszükbe jutott, mindig ugyanolyan arcot vágtak. Szomorúan néztek, oldalra hajtották a fejüket, az álluk puha lett.

– Jaj istenem, szegénykém – mondták.

S igaz, hogy jó szándékkal tették, de számomra nem volt más, mint az izmok és inak jelentés nélküli reakciója. Abszolút semmit sem jelentett. Gyűlöltem azt az arckifejezést. Állandóan azt láttam magam körül.

Először a kórházban. Egy műanyag széken ültem az ital-automata mellett, amikor a mamám kijött a kis váróteremből, ami a nagyból nyílt. Azt már tudtam, hogy oda hívják be az embereket, ha igazán rossz híreket akarnak elmondani nekik: azt, hogy vége a várakozásnak, a hozzátartozójuk meghalt. Korábban láttam, ahogy egy másik család megteszi ezt az utat, úgy tíz lépést, aztán befordul a sarkon, miközben a reményből a reménytelenségbe jut. Amikor a mamám – most már ez utóbbi állapotban – közeledett felém, már tudtam. Egy duci nővér jött mögöttem, kezében diagrammal, s amikor meglátott,

ahogy ott állok a melegítőgatyámban, és a kinyúlt felsőmben, meg a régi, bűdös futócipőmben, olyan *Jaj, szegénykém!* arcot vágott. Akkor még fogalmam sem volt, hogy ezt milyen gyakran fogom még látni.

Láttam ezt az arcot a temetésen, amerre csak néztem. Ez a maszk volt a legtöbb emberen, aki ott tömörült a lépcsőkön, halkán motyogva ült a templomi padsorokban, és lopott pillantásokat vetett felém, amit persze éreztem, akkor is, ha nem emeltem fel a fejemet és szememet a harisnyám egyenletes feketeségére, meg a cipőmon levő horzsolásokra szegeztem. A nővérem, Caroline ott hüppögött mellettem az egész istentisztelet alatt, miközben végigmentünk a padsorok között a limuzinhoz, a temetőben és utána a fogadáson. Annyit sírt, hogy úgy éreztem, hogy helytelen lenne, ha még én is elsírnám magam, még akkor is, ha képes lennék rá. Végzetes lett volna, ha még valaki rázendít.

Gyűlöltem, hogy én vagyok ebben a helyzetben. Gyűlöltem, hogy elment a papám, gyűlöltem, hogy lusta voltam és álmos és elhessegettem, amikor aznap reggel bejött hozzám a bűdös, 5 km-es Waccamaw futóversenyos pólójában, és lehajolt, hogy a fülembe súgja:

– Macy, kelj fel! Kapsz egy kis előnyt. Gyere! Tudod, hogy az első pár lépés a legnehezebb.

Gyűlöltem, hogy nem két, vagy három, hanem öt perccel később gondoltam csak meg magamat, keltem fel és bányásztam elő a futógatyámat és kezdtem bekötni a cipőmet. Gyűlöltem, hogy nem voltam gyorsabb azon a három tized mérföldön, hogy mire odaértem hozzá, már elment, nem hallhatta a hangomat, nem láthatta az arcomat, hogy elmondhassam neki, amit igazán szerettem volna. Lehet, hogy én vagyok a lány, akinek meghalt a papája, a lány, aki ott volt, és lehet, hogy ezt mindenki tudja. Mint oly sok mindenben, ebben

is tehetetlen voltam. De az, hogy dühös voltam és féltem, az én titkom maradt. Nem lesz az övék még ez is. Ez mind az enyém.

Amikor Talbotéktól hazaértem, egy doboz várt a verandán. Amint közelebb hajoltam és megláttam a feladót, tudtam, mi az.

– Anya! – a hangom végigrepült az üres előszobán, amikor beléptem, és becsaptam magam mögött az ajtót. Láttam, az ebédlőben a sok virágdísz körül a röplapok kupacait. Minden elő volt készítve az aznap esti koktélpartira. A lakóparkhoz tartozó luxusvillák építésének újabb fázisa indult. Épp most kezdődik az építkezés, neki pedig el kell adnia az ingatlanokat. Ezért maximális cukipofa üzemmódra kapcsolt, amit a kandalló feletti mosolygós képe is bizonyított, alatta a jelszavával: *Queen otthonok – legyen önnek is királyi rezidenciája!*

Letettem a dobozt a főzősziget pultjára, pontosan középre, aztán a hűtőhöz mentem, és töltöttem magamnak egy pohár narancslét. Egy slukkra megittam, kiöblítettem a poharat és betettem a mosogatógépbe. De mindegy volt, mivel próbálom lekötni magam. Egy pillanatra sem bírtam megfelekedezni a pulton trónoló, rám váró dobozról. Nem volt menekvés, túl kellett esni rajta.

Előszedtem a konyhaszekrény fiókjából egy ollót, és végighúztam a doboz tetején, felhasítva a feszesen tapadó barna ragasztószalagot. A feladó címe, mint mindig Waterville, Maine volt.

Kedves Mr. Queen!

Önnek, mint egyik leghűségesebb Easy Products vásárlónknak, ezúton küldjük szabad felhasználásra legújabb találmányunkat. Bizonyosak vagyunk benne, hogy ugyanolyan fontosnak és időtakarékosnak fogja találni, mint számos más árucikkünket, melyeket az évek során megvásárolt tőlünk.

Amennyiben azonban valami oknál fogva nem lenne tökéletesen elégedett, kérjük, juttassa vissza címünkre, és a vételár nem kerül levonásra számlájáról.

Támogatását ezúton is köszönjük. Ha kérdése lenne, kérjük vegye fel a kapcsolatot segítőkész ügyfélszolgálatunkkal, a lenti számon. Cégünk az Önhöz hasonló emberek érdekében dolgozik, hogy életüket szebbé és produktívabbá, s főként könnyűvé tegyük. Az Easy Products nem csupán név, hanem ígéret.

Legszívélyesebb üdvözléssel

Walter F. Tempest

Elnök

Easy Products

Kilapátoltam a hungarocell gömböcskéket, és szép rendes kupacba raktam őket a karton mellett, míg végül megtaláltam benne a csomagot. Az elején két kép volt. Az elsőn egy nő állt a konyhapultnál, előtte körülbelül húsz tekercs alufólia és sütőpapír kupacával. Kétségbeesett arca arra engedett következtetni, hogy csak másodpercek választják el az idegösszeroppanástól. A mellette levő képen a nő ugyanannál a konyhapultnál állt, de eltűntek előle a dobozok, s helyettük egy műanyag állvány volt a falra szerelve. Arról húzott le egy darab frissentartó fóliát, olyan üdvözült mosollyal, amit általában a madonnákkal, vagy az erősen begyógyszerezett emberekkel azonosítanak.

Belefáradt a konyhájában felgyűlt számtalan csomagolóanyag okozta felfordulásba? Utál rendetlen fiókokban vagy szekrényekben turkálni? Vegyen FÓLIADAGOLÓt (sic!) és kéznél lesz minden, amire szüksége van. Van rajta praktikus tárolóhely a szendvicses és a mélyhűtős zacskóknak, az alufóliának és a sütőpapírnak. Soha többé nem kell keresgélnie a fiókban. Mindez ott lesz a keze ügyében!

Letettem a dobozt, és végigsimítottam rajta. Fura, hogy miféle dolgoktól hiányzik az embernek valaki. A tömeget a temetésen, a számtalan kondoleáló képeslapot, a temetést követő fogadást az elfojtott morajjal, mind kibírtam. De ahányszor csak csomag jött Maine-ből, majd megszakadt a szívem.

A papám imádta ezeket a cuccokat: beugrott mindennek, ami azt ígérte, hogy egyszerűbbé teszi az életet. Ennek, és az álmatlanságra való hajlamának a kombinációja végzetes volt. Késő éjszakáig lent volt a földszinten, szerződéseket nézett át, vagy e-mailekkel bombázott valakiket, miközben a háttérben ment a TV, aztán elkezdődött a Teleshopping adása. Azonnal rákattant a műsorvezető és a szerkentyű tervezője közti vidám, műkarattyolásra, aztán a bemutatóra, melyet a bónusz ajándékok követtek, ha azonnal megrendeli, s addigra egyik kezével már szedte is elő a bankkártyáját, míg a másikkal tárcsázott.

– Én mondom neked – számolt be nekem, teljesen fellelkesülve a vásárlás izgalmától –, ez aztán az innováció!

És az ő szemében az is volt: a Gigantikus Ünnepi Képeslap csomag, amit anyunak vett (volt benne üdvözlés minden létező ünnepre, az afroamerikai aratásünneptől a Kwanzaától, a téli és a nyári napfordulóig, de nem volt közte egyetlen karácsonyi lap sem), és a műanyag szerkezet, ami úgy nézett ki, mint egy miniatűr medvecsapda, és tökéletes francia fonást ígért, bár végül ki kellett vágni a hajamból. Nem számított, hogy rajta kívül az egész családnak régen az agyára mentek az Easy Products cuccai: apát nem ingatta meg a cinizmusunk. Imádta, hogy kíváncsi kezében talán ott lapul a válasz az élet nagy kérdéseinek egyikére. Nem arra, hogy „Miért vagyunk itt?” vagy arra, hogy „Isten létezik-e?” Ezek olyan kérdések voltak, amiket az ember időtlen idők óta feltett. De ha a kérdés

az volt, hogy „Létezik-e olyan fogkefe, ami szájvízadagolóként is működik”, a válasz egyértelmű volt:

– Igen. Hát persze.

– Gyere, ezt nézd meg! – szokta mondani lelkesen, s bár lelkesedése nem volt túlzottan ragadós, de nagyon cuki volt vele. Ilyen volt az én apukám. Képes volt arra, hogy bármit szuper bulinak állítson be. – Látod – mondta, amikor letette eléd a szivacsból kivágott poháralátétet/beszélő zsebnóteszt/távkapcsolós kávéfőzőt –, ez aztán a jó ötlet. Úgy értem, a legtöbb embernek eszébe sem jutna ehhez hasonló.

Már kiskoromban kénytelen voltam tökéletesíteni az erre adott reakciómat, a hát-ez-valami-örület arc kifejezést, lelkes bólogatással párosítva. Nővérem, a nagy színésznő képtelen volt még egy műmosolyra is, helyette csak a fejét ingatta és azt mondta:

– Jaj, apa, minek veszed ezeket a vackokat?

Ami anyut illeti, ő próbált megértő lenni, és elpakolta a hiper-szuper kávéfőző gépét, hogy helyére a távirányítót tegye, legalábbis addig, amíg – miután hajnali háromkor kávéillatra ébredtünk –, ki nem derült, hogy interferenciát okoz a szomszédok bébimonitorjával, és spontán módon nekiáll kávé főzni. Még a BMW-je napellenzőjére felszerelt papírzsepiadagolót is elviselte (*Nincs többé közlekedési baleset, ha kéznél a papír zsebkendő!*), akkor is, ha az autópályán menet közben kilazult és úgy kupánvágta, hogy majdnem behajtott az ellenkező irányba haladó kocsisorba.

Amikor apu meghalt, mindhárman máshogy reagáltunk. A nővérem, túlzottan tűnő lelki reakcióval: annyit sírt, hogy azt hittük, a szemünk láttára szárad ki és megy össze. Én némán ültem, dühösen, s nem voltam hajlandó gyászolni, mert úgy éreztem, ezzel mindenkinek megadnám amit akart. Anyu pedig elkezdett rendet csinálni.

Két nappal a temetés után örülten rótt a szobákat, akkora energia sugárzott belőle, hogy az képes lett volna a fogunkat csattogtatni. Ott álltam a szobám ajtajában, és figyeltem, ahogy átfésüli a törülközőszekrényt, és kidobja az összes nyúzott mosdókesztyűt és dupla lepedőt, ami rég elajándékozott ágyakra volt való. A konyhából mindent, aminek nem volt párja – a magányos poharat, ami eredetileg lekvárosüveg volt, a Cracker Barrel étterem ingyenes karácsonyi dísztányérját – olyan csörömpöléssel hajította a szobáról szobára vonszolt szemetes zsákba, míg végül úgy tele nem lett, hogy megmozdítani sem tudta. Semmi sem volt biztonságban előtte. Egy nap arra jöttem haza az iskolából, hogy rendet rakott a ruhásszekrényemben és egyszerűen eltűntek azok a holmijaim, amiket egy ideje nem vettem fel. Kezdett derengeni, hogy jobb, ha semmihez sem ragaszkodom túlzottan. Elég, ha nem nézek oda, s már lába is kél. Csak úgy.

Az Easy cuccokat dobta ki utoljára. Egy szombat reggel, úgy egy héttel a temetés után már reggel hatkor talpon volt, és hordta ki a felhajtóra a dolgokat a Goodwill jótékonyági szervezetnek. Kilencre kiürítette a garázs nagy részét: kivitte a régi futópádot, a kerti székeket, több doboz sosem használt karácsonyfadísz. Az igaz, hogy kezdetben őmiatta aggódtam, most azonban sokkal inkább izgultam amiatt, hogy mi lesz, hogyha végzett, s nem marad más lom, csak mi.

Átmentem a fűvön a garázshoz, útközben kikerülve egy kupac felbontatlan festékesdobozt.

– Ezt mind kidobod? – kérdeztem, amikor lehajolt egy doboz plüssállathoz.

– Igen – felelte. – Ha meg akarsz tartani belőle valamit, jobb, ha most veszed vissza.

Gyerekkorom szedett-vedett tárgyait néztem. Volt ott egy fehér nyergű pink bicikli, egy törött műanyag házikó, néhány mentőmellény egy csónakról, amit évekkkel ezelőtt eladtunk.

Egyik sem jelentett semmit, mégis fontos volt mind. Fogalmam sem volt, mit vegyek vissza.

Ekkor láttam meg az Easy dobozt. A tetején, rendetlenül, egy sarokba begyűrve ott volt az önmelegítő törülköző, amit az apukám csupán néhány héttel korábban a tudomány csodájának nevezett. Óvatosan felemeltem, és ujjaim közé szorítottam a vékony anyagot.

– Jaj, Macy! – húzta el a száját a mamám, karjában a plüssjátékos dobozzal, amiből egy zsiráf dugta ki a fejét, mely mintha a nővéremé lett volna. – Arra semmi szükséged, kicsim. Az lom.

– Tudom – mondtam, a törülközőre nézve.

Ekkor megérkeztek a Goodwill emberei és dudálva kanyarodtak be a felhajtóra. Miközben megbeszélték a dolgokat, azon tűnődtem, vajon naponta hány házhoz mennek ki, hogy elvigyenek holmikat, és hogy haláleset után ez vajon másmilyen-e, vagy a lom az lom, nincs különbség.

– Nehogy itthagyanak valamit! – kiáltott vissza anyu, miközben átment a fűvön. A két férfi a futópadhoz ment és megfogta egy-egy végét. – Adományt is kapnak... mindjárt hozom a csekkfüzetemet.

Miközben anyu bement, én ott álltam egy pillanatig, a két férfi pedig a teherautóra pakolta a körülöttem levő dolgokat. Utolsóként a karácsonyfát akarták feltenni, amikor egyikük, egy vörös hajú, alacsonyabb figura a lábamnál levő doboz felé biccentett.

– Azt is? – kérdezte.

Már éppen igent akartam mondani, de aztán lepillantottam a törülközőre és a dobozra a többi marhasággal, és eszembe jutott, hogy apu mennyire izgatott volt, amikor ezek megérkeztek, és hogy hallottam, ahogy közeledik az előszobában, megáll az ebédlőnél, a dolgozószobánál, a konyhánál. Keres

valakit, akivel megoszthatja felfedezését. Mindig boldog voltam, ha ez a valaki én lehettem.

– Nem – feleltem, miközben lehajoltam, és felemeltem a dobozt. – Ez az enyém.

Felvittem a szobámba, a széket odahúztam a szekrényhez és felálltam rá. A felső polc felett, volt egy elmozdítható elem, ami a a padlásra nyílt. Elcsúsztattam és feltoltam a dobozt a sötétbe.

Most, hogy apu elment, felételeztük, hogy többé nem halunk az Easy Products felől. De aztán egy hónappal a temetés után újabb csomag érkezett, egy zsebtűzőgép-toll kombináció. Azt hittük, hogy a papa éppen a szívinfarktusa előtt rendelte, ez volt az utolsó vásárlása. Egészen a következő hónapig ebben a hitben voltunk, amikor megérkezett a dekoratív locsolószikla. Ekkor a mamám odatelefonált, hogy panaszt tegyen, mire az ügyintéző nem győzött bocsánatot kérni. Azt mondta, hogy mivel a papám törzsvásárló volt, felkerült az Aranykörbe, ami azt jelenti, hogy havonta kap valamit saját használatra, vásárlási kötelezettség nélkül. Természetesen le fogják venni a listáról, nem gond.

Mégis havonta, óramű pontossággal érkeztek továbbra is a csomagok, még azután is, hogy megszűntettük a bankkártyát, aminek a számát ismerték. Megvolt a saját elméletem ezzel kapcsolatban, melyet oly sok más dologhoz hasonlóan, nem osztottam meg senkivel. Az apukám karácsony másnapján halt meg, amikor már minden ajándékot használatba vettünk, vagy eltettünk. A mamámnak egy briliáns karkötőt adott, a nővéremnek egy mountain bike-ot, de nekem csak egy pulcsit, két CD-t és egy arany üdvözlőkártyát, amire macskakaparással ráírta, hogy: *Kapsz tőlem még valamit*, s miközben ezt elolvastam, sokat mondóan bólogatott. *Hamarosan*.

– Késve kapod meg – mondta –, de imádni fogod.

Tudtam, hogy ez igaz. Imádni fogom, mert ismer, és tudja, minek örülök. Az anyukám elmesélése szerint, amikor kicsi voltam mindig bögttem, ha az apukámat nem láttam, de gyakran akkor is vigasztalhatatlan voltam, ha nem ő készítette el a kedvenc ételemet, a narancssárga színű sajtos makarónit, amiből a boltban három csomaggal adtak egy dollárért. De több volt ez egyszerű lelki kötődésnél. Esküszöm, néha tényleg olyan volt, mintha egy hullámhosszon működtünk volna. Még azon az utolsó napon is, amikor feladta, hogy kirázzon az ágyból, és én öt perccel később mégis felkeltem, mintha valami megparancsolta volna nekem. Talán akkor már szúrt a mellkasa. Sosem fogom megtudni.

Azokban az első napokban, miután elment, állandóan arra a levélre gondoltam, s azon tűnődtem, vajon mit válaszhatott ki nekem. S bár biztos voltam benne, hogy az nem valami Easy termék, furcsán megnyugtató volt, amikor folyamatosan érkeztek a dolgok Waterville-ből, mintha apu még mindig törődne velem, és megtartaná az ígését.

Így hát valahányszor anyu kidobta a dobozokat, én kihálasztam őket a kukából és felvittem, hogy hozzátegyem a gyűjteményemhez. Sosem használtam egyiket sem. Szívesebben elhittem a túlzó állításokat a dobozok oldalán. Sokféle módon lehet emlékezni a papámra, de úgy gondoltam, ez különösen tetszene neki.

Második fejezet

Anyu szólított:

– Macy kicsim, kezdenek megérkezni az emberek.

Aztán másodszor is:

– Macy! Kicsim!

De én még mindig ott álltam a tükör előtt és újra meg újra elválasztottam a hajamat. Hiába húztam végig rajta a fésűt századszor, egyszerűen nem bírt normálisan kinézni.

Régebben nem érdekelt ennyire a külsőm. Tisztában voltam az alapvető tulajdonságaimmal: a koromhoz képest egy kissé alacsony vagyok, az arcom kerek, a szemem barna, és régebben feltűnőek voltak a szeplők az orromon, de most már közel kellett hajolnom a tükörhöz, hogy lássam őket. A hajam szőke, ami nyáron még jobban kivilágosodik, és kicsit bezöldül, ha sokat úszom, ami nem nagyon izgatott, mert csak a futás érdekelt és az a típus voltam, akinek a frizura annyit jelentett, hogy mindig van egy hajgumi a csuklóján. Sosem izgatott a kinézetem. Csak az érdekelt, hogy mire vagyok képes, és milyen gyorsan tudok futni. De új, tökéletes szerepemnek része volt a tökéletes külső is. Ha azt akarom, hogy az emberek nyugodtnak és összeszedettnek lássanak, úgy is kell kinézniem.

Nem kis munkába került. Ezután a hajamnak tökéletesnek kellett lennie, a megfelelő helyen a fejemhez kellett tapadnia. Ha a bőröm nem volt hajlandó együttműködni, kifogtam rajta és kamuflázs krémet, meg egy vékony réteg alapozót kentem fel, elfedve a vörös pattanásokat és a sötét karikákat. Képes

voltam akár fél órát azzal tölteni, hogy tökéletesen tegyem fel a szemhéjpúdert, újra és újra bepödörítsem a szempillámat, és megbizonyosodjam arról, hogy minden szálát felállítja és elválasztja a szempillaspirál, s minden mozdulattal egyre sötétebb és vastagabb lesz. Krémezkedtem. Fogselymeztem. Kihúztam magam. Rendben voltam.

– Macy? – Az anyukám hangja erőteljesen és vidáman fuvolázott fel a lépcsőn. Újra végighúztam a hajamban a fésűt, majd elléptem a tükörtől és engedtem leomlani. Végre tökéletesen sikerült. Épp jókor.

Amikor lementem, a mamám az ajtóban állt, és éppen egy bejövő párt üdvözölt azzal az eladós mosolyával: magabiztos, de nem túl lehangoló, szívélyes, de nem nyalizós. Hozzám hasonlóan a mamám is adott a megjelenésére. Az ingatlanüzletben, csak úgy, mint a gimiben, ezen áll, vagy bukik minden.

– Hát itt vagy? – fordult felém, amikor leértem a lépcsőn. – Már kezdtem aggódni miattad.

– Hajproblémáim voltak – mondtam, amikor egy újabb házaspár érkezett a küszöbünkhöz. – Mit segítek?

Bekukucskált a nappaliba, ahol egy csapat ember nézegette az új villák falra ragasztott terveit. Anyu mindig szervez ilyen koktélpártikat, amikor házakat akar eladni, mert meggyőződése, hogy legjobban úgy hitetheti el az emberekkel, hogy felépíthetik álmaik házáat, ha bemutatja a sajátját. Úgyes húzás, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy idegenek tipródnak a földszintünkön.

– Talán jó lenne, ha ellenőriznéd, hogy a partiszervezéseknek mindenük meg van-e, ami kell – mondta. – És úgy látom, kezdünk kifogyni a broszúrákból. Menj ki a garázsba, és hozz be egy újabb dobozzal! – Elhallgatott, hogy rámosolyogjon egy párra, akik épp keresztülmentek a hallon. – Ja, és ha bárki úgy néz ki, mint aki a WC-t keresi...

– Segíts nekik finoman, a legnagyobb diszkrécióval – fejeztem be a mondatot. A fürdőszobára vonatkozó részletek és az útbaigazítás mondhatni a szakterületem.

– Ügyes kislány vagy – mondta, miközben egy nadrágkosztümös nő közeledett a bejáráshoz. – Üdvözlöm! – szólt, és szélesebbre tárta az ajtót. – Deborah Queen vagyok. Kérem, fáradjon beljebb! Nagyon örülök, hogy el tudott jönni.

Anyu természetesen nem ismerte. De az eladás része volt, hogy mindenkivel úgy bánjon, mintha ismerős lenne.

– Imádom ezt a környéket – mondta a nő, miközben átlépte a küszöböt. – Láttam, hogy újabb villákat fog építeni, ezért úgy gondoltam...

– Hadd mutassak egy tervet! Láttá, hogy minden egységhez két garázs tartozik? Tudja, sok embernek fogalma sincs róla, mit jelent egy fűtött garázs. Micsoda különbség!

Azzal máris maximális üzemmódra kapcsolt. Nehéz elhinni, hogy volt idő, amikor az édelgés olyan fájdalmas volt számára, mint egy gyökerkezelés. De ha meg kell tenni valamit, hát meg kell tenni. És ha az ember szerencsés, még jól is csinálja.

A *Queen – Királyi házak* vállalkozást apu indította be mindjárt a főiskola után, mint egyszemélyes ácscéget, aminek már egészen jó hírneve volt, amikor anyuval megismerkedtek. Tulajdonképpen úgy kezdődött, hogy apu felvette anyut dolgozni. Anyu éppen akkor végzett a főiskolán könyvelőként, apunak pedig romokban heverték a pénzügyei. Anyu nekilátott, átfésülte a papírjait és a számláit (egy csomó csak bárokból származó szalvétákra és reklám levélgyufákra volt írva), sikerült megoldania egy cikis ügyet az adóhivatallal (apa „megfeledkezett” az adóról néhány évvel korábban), és sikerült rendbe tennie a cég pénzügyeit. Tökéletes csapatot alkottak. Apa csupa sárm volt és mindenki haverja, akivel bárki szívesen sörözött.

Anyu pedig boldogan merült el a dossziék és a nagyobb ügyek intézésébe. Együtt megállíthatatlanok voltak.

A Wildflower Ridge, a lakónegyedünk, az anyukám álma volt. Építettek már kisebb lakóparkokat és különálló házakat, de ez egy egész lakónegyed lesz családi és többlakásos házakkal, villákkal és egy kis kereskedelmi negyeddel, s mindez egy közös zöldterületet vesz körül.

– Visszatérés a közösséghez – mondta róla a mamám. – A jövő szava.

Apa először nem nagyon lelkesedett érte. De nem volt már olyan fiatal és kezdett elfáradni. Így vezető pozícióra válthatott, és foghatta helyette más a szekercét. Ezért beleegyezett. Két hónappal később megtörtént az első kapavágás. A mi házunkat kezdték építeni.

A szüleim együtt dolgoztak, így találkoztak az érdeklődőkkel a bemutatóházban. Apukám eljátszotta szokásos szerepeit, ügyféltől függően: az északiaknál a déli sármját csillogtatta, a helyiekkel a NASCAR autóversenyről és a grillezésről beszélgetett. Nagy tudású és megbízható volt. Még szép, hogy mindenki azt akarta, hogy ő építse fel a házat. Naná, hogy mindenki a legjobb barátja akart lenni. Aztán, amikor a neheze, az eladás megvolt, jött anyu a technikai kérdésekkel, mint például a tőkelikviditás, a részletek meghatározása és az árak. Az emberek vették a házakat, mint a cukrot. Pontosan olyan volt, amilyennek a mamám megálmodta. Egészen addig...

Tudtam, hogy magát kárhoztatja apu haláláért, és azt gondolta, talán a Wildflower Ridge miatti stressz készítette ki a szívét, és ha ő nem erőltette volna annyira a növekedést, minden másképpen történt volna. Ez volt a közös alapunk, a titkunk, melyet sosem mondtunk ki. Nekem a papával kellett volna lennem, anyunak pedig békén kellett volna hagynia. Kellott volna, kellett volna. Múlt időben olyan egyszerű.

De itt a jelenben nem volt más választásunk, anyunak és nekem is tovább kellett mennünk. Keményen dolgoztunk. Én az iskolában, ő pedig minden más építési vállalkozónál többet adott el. Egyenesen választottuk el a hajunkat, kihúztuk magunkat, az ügyfeleket, és az egész világot mosolyogva üdvözlöttük, amit a mosolyunkat visszatükröző csupa tükör házunk csendjében gyakoroltunk. A házunkban, ami hirtelen túl nagy lett kettőnknek. Azonban az álarc mögött a gyász megmaradt. Néha ő szenvedett jobban tőle, máskor én. De sosem szűnt meg.

Éppen útbaigazítottam a mellékhelyiség felé egy dühös nőt, vörösborfolttal a blúzán – nyilván a kiszolgálószemélyzet egy tagja ütközött össze vele és öntötte le cabernet-vel –, amikor észrevettem, hogy a hall asztalán már fogytán van a röplap. Örömmel használtam ki a lehetőséget, hogy egy kicsit elmeneküljek, ezért kisurrantam az ajtón.

Végigmentem a ház előtti járdán, megkerültem a catering cég teherautóját a feljárón. A Nap lemenőben volt, az ég rózsaszínben és narancssárgában tündökölt a faszor mögött, mely az egy építési ütemmel későbbi házaktól választott el bennünket. Itt a nyár. Régebben ez hajnali futóedzést jelentett és hosszú délutánokat a medencében, melyeket a hátúszótempóm tökéletesítésével töltöttem. Idén nyáron azonban dolgozom.

Jason tizenöt éves kora óta dolgozik a könyvtár információs pultjánál, elég régen ahhoz, hogy mindenki úgy ismerje, mint a „fiút, aki mindent tud”. A lakeview-i könyvtár olvasói megszokták, hogy mindent megcsinál, megtalálja a fellelhetetlen könyvet Nagy Katalinról, és megjavítja a könyvtár számítógépeit, amikor összeomlik a rendszer. Ők is azért szerették, amiért én: mindenre tudta a választ. Rajongói is voltak, főleg a kolléganői, két lány. Mindkettő szuper intelligens. Sosem fogadtak el Jason barátnőjeként, mivel szerintük meg sem

közelítem az ő szellemi szintjüket, Jasonét meg aztán pláne nem. Volt némi baljós előérzetem, hogy kolléganőként sem fogadnak majd valami lelkesen, és igazam is lett.

Miközben Jason megtanított a könyvtári könyvek kiadásának és bevételeinek trükkjeire, ők csak heherésztek és a szemüket forgatták, ha kérdeztem valamit a katalógusról. Jason ezt jóformán észre sem vette, és amikor szóltam neki, türelmetlen lett, mintha pazarolnám az idejét.

– Nem miattuk kellene aggódnod – mondta. – A baj az lenne, ha nem tudnád, mit csinálj hirtelenjében, ha összeomlik a három megyét magába foglaló könyvtári referenciarendszer.

Persze igaza volt. Mindig igaza volt. De akkor sem vártam a munkát.

A garázsba érve a polchoz mentem, amin a mamám a munkával kapcsolatos cuccokat tartja, odébb tettem egy kupac ELADÓ és BEMUTATÓ HÁZ NYITVA táblát, hogy levegyek egy újabb doboz röplapot. A ház bejárati ajtaja nyitva volt, és kiszűrődött hozzám a parti zaja, nevetés, pohárcsilینگelés. Leemeltem a dobozt és lekapcsoltam a villanyt. Aztán vissza-indultam a házba, és a WC-ügyelethez.

Éppen a kukák mellett mentem el, amikor kiugrott valaki a bokrok közül.

– Hu!

Felsikoltottam, elejtettem a dobozt, ami puffanva ért földet, és kidőltek belőle a röplapok a felhajtóra. Mondjon bárki bármit, az ember sosincs felkészülve arra, hogy megijessék. Ilyenkor mindenkinek elakad a lélegzete. Én is levegő után kapkodtam.

Egy pillanatig hatalmas csend volt. Egy autó ment el a ház előtt.

– Bert! – hallatszott a felhajtóról, a partiszervizes teherautó mellől. – Mit művelsz?

Megzörrent mellettem a bokor.

– Én csak... – mondta egy határozatlan hang. Majd sokkal halkabban, valahonnan a bokor mélyéről folytatta. – Ugye megijedtél?

Lépteket hallottam, s egy másodperccel később fehér inges, fekete nadrágos fiút láttam közeledni a felhajtón. A hóna alatt tálcát szorongatott. Közelebb érve a szemét összehúzza próbált kivenni a szürkületben.

– Nem én voltam – mondta. Most, hogy odaért a közembe, már kivehettem, hogy magas és barna haja egy kicsit túl hosszú. Ráadásul észvesztően jóképű, olyan markáns arcsonttal és szögletes arcformával, amit nem lehet nem észrevenni, még akkor sem, ha az ember jár valakivel.

– Jól vagy? – kérdezte.

Bólintottam. A szívem még mindig kalapált, de kezdtem magamhoz térni.

Ott állt, a bokrot figyelte, majd a kezét bedugta egyenesen a közepébe, aztán a lombozaton át kihúzott onnan egy másik, testesebb srácot, aki ugyanúgy volt felöltözve. Ugyanolyan sötét szeme és haja volt, csak fiatalabbnak tűnt. A képe pipacspiros volt.

– Bert – mondta az idősebb fiú, azzal elengedte. – Most komolyan.

– Meg kell értened – szólt hozzám Bert komolyan. – Nagyon kivagyok.

– Csak kérj bocsánatot! – figyelmeztette az idősebbik.

– Nagyon sajnálom – mondta Bert. Hajához nyúlt és kivett belőle egy fenyőtűt. – Izé, azt hittem, valaki más vagy.

– Semmi baj – feleltem.

Az idősebbik oldalba bökte, majd fejével a szórólapok felé biccentett.

– Ja, jó – mondta Bert és térdre esett. Elkezdte összeszedgetni a papírokat, a körme kaparta a járdát, miközben az

idősebb srác kicsit odébb ment és felszedte azokat, amik odáig repültek.

– Pedig jól sikerült – motyogta magában Bert, miközben én is leguggoltam mellé, hogy segítsék. – Majdnem elkaptam. Majdnem.

Felgyulladt a konyhaajtó melletti lámpa és hirtelen nagyon világos lett. Egy pillanattal később kivágódott az ajtó.

– Mi a csuda folyik idekint?

Amikor odafordultam, egy piros kötényes nőt láttam a lépcső tetején, fekete, göndör, feje tetejére tornyozott frizurával. Terhes volt, és kíváncsian, de némileg türelmetlen arckifejezéssel bámult a sötétbe.

– Hol a tálca, amit kértem?

– Itt van – kiáltott az idősebb fiú, miközben közeledett a felhajtón, egy kupac szórólappal, amiket szép rendesen elhelyezett a tálcán. Felém nyújtotta.

– Köszí – mondtam.

– Szóra sem érdemes. – Aztán kettesével szedte a lépcsőfokokat, odaadta a tálcát a nőnek, Bert pedig bemászott a terasz alá az utolsó szórólapokért.

– Pompás – mondta a nő. – Most pedig, Wes, irány vissza a bárba, világos? Minél többet isznak, annál kevésbé tűnik fel nekik, hogy milyen sokat kell várni a kajára.

– Igenis – mondta a srác, bement az ajtón és már el is tűnt a konyhában.

A nő szórakozottan végigsimított a pocakján, aztán újra a sötétbe kémlelt.

– Bert! – kiáltott hangosan. – Hol...

– Itt vagyok – felelt Bert a terasz alól.

A nő megfordult és kinézett a korlát fölé.

– Lent vagy a földön?

– Igen.

– Mit művelsz?

– Semmit – motyogott Bert.

– Akkor ha befejezted, itt vannak a rákos falatkák, és csak rád várnak. Úgyhogy húzzál befelé, légy szíves, vili?

– Oké – mondta a fiú. – Jövök már.

A nő visszament, és egy másodperccel később már az apró pogácsákról kiabált valamit. Bert kijött a terasz alól, össze-
rendezte a kezében tartott röplapokat, majd felém nyújtotta
őket.

– Komolyan sajnálom – mondta. – Csak ez a hülyeség.

– Semmi vész – mondtam, miközben újabb levelet szedett
ki a hajából. – Véletlen volt.

Komoly arckifejezéssel nézett rám.

– Nincsenek véletlenek.

Egy pillanatig csak bámultam rá. Az arca duci volt, az orra
széles, a haja dús és túl rövid, mintha otthon vágták volna le.
Olyan figyelmesen nézett, mintha meg akarna bizonyosodni
arról, hogy értem, ezért egy ideig nem voltam képes levenni
róla a szememet.

– Bert! – kiabált odabentről a nő. – A rákos falatkák!

– Tudom – mondta és már nem nézett úgy. Aztán a lép-
csőig hátrált és felsietett rajta. A tetejére érve visszapillantott
rám.

– De tényleg sajnálom – mondta, éppen azokkal a szavak-
kal, amiket annyiszor hallottam az elmúlt évben, hogy már
jóformán semmit sem jelentettek nekem. Mégis az volt az
érzésem, hogy komolyan gondolja.

Amikor beértem, a mamám elmélyülten beszélgetett
néhány vásárlóval. Feltöltöttem a szórólapkészletet, aztán a
WC felé irányítottam egy kissé tántorgó férfit, borospohár-
ral a kezében, amire valószínűleg semmi szüksége sem lesz
a mellékhelyiségben. Körülnéztem a nappaliban, hogy nem

találok-e valahol üres poharakat, amikor hatalmas robaj hallatszott a konyha felől.

Egyszeriben minden megbénult. Se hang, se mozgás. Még a levegő is megállt. Vagy legalábbis úgy tűnt.

– Semmi baj! – fuvolázott egy hang az ajtón túlról. – Ne zavartassák magukat!

A válasz halk, meglepett moraj volt, majd lassan újraindult a beszélgetés. A mamám körbemosolygott, a hátamra tette a kezét és áterelt a hallba.

– Leöntöttek egy ügyfelet, nincs elég falatka, most meg ez – mondta halkan. – Nem vagyok elégedett. Megtennéd, hogy átadod nekik ezt az üzenetet?

– Rendben – feleltem. – Már megyek is.

Amikor beléptem a konyhaajtón, rögtön beleléptem valamibe, ami nyálkásan lapult szét a lábam alatt. A padló apró gömböcskékkel volt tele. Némelyek mozdulatlanok, mások lassan gurulnak a konyha négy sarka felé. Egy két-három éves forma, copfos kislány állt a mosogatónál, ujja a szájában, és tágra nyílt szemmel nézte őket, mint az üveggolyókat.

A tűzhelynél álló terhes asszony üres tepsit tartott a kezében, s most felsóhajtott. – Ennyit a húsgolyókról.

Felemeltem a lábam, megvizsgáltam a talpam, s még éppen időben léptem oldalra, hogy a kivágódó ajtó el ne találjon. Bert száguldott be rajta. Egy tálcát egyensúlyozott, tele összegyűrt szalvétákkal és üres poharakkal.

– Delia! – szólt a nőhöz. – Kellenek még rákos falatkák.

– Nekem meg egy nyugtató – felelt a nő fáradt hangon, és kinyújtóztatta a hátát. – Persze nem lehet mindent. Vidd ki a sajtos puffancsokat, és mondd meg, hogy éppen most tesszük tálakara a rákos falatkákat.

– Tényleg? – kérdezte Bert, miközben elment a szélesen mosolygó kislány mellett, aki nyálas ujjakkal nyúlt felé. Bert

kikerülte, hogy ne érje el, mire a kislány elégedetlenül zötytyent le a földre és azonnal vonyítani kezdett.

– Nem éppen ebben a pillanatban – mondta Delia, miközben átment a konyha másik felébe. – Csak futurisztikusan szólva.

– Az mit jelent? – kérdezte Bert.

– Csak vidd ki a sajtos puffancsokat – mondta a nő és felemelte a kislányt. – Jaj istenem, Lucy! Csak bírd ki még egy órát hiszti nélkül. Az isten szerelmére kérlek, könyörgök, oké? – Lenézett a cipőjére. – Jaj ne! Most meg beleléptem egy húsgolyóba! Hol van Monica?

– Itt vagyok – szólalt meg egy lány odakintről, az oldalajtón túlról.

Delia elkeseredett arcot vágott.

– Nyomd el azt a cigit és gyere be azonnal! Keress egy seprűt és takarítsd fel a húsgolyókat... és be kell hozni még ezekből a sajtos puffancsokból, Bertnek pedig szüksége van... mire is van szüksége?

– Rákos falatkákra – mondta Bert. – Futurisztikusan szólva. Wesnek meg jég kell.

– Bent van a sütőben. Azonnal készen lesz – mondta a nő, és szűrös tekintetet vetett Bertre. Közben csípőjén a kislánnyal a takarítószeres szekrényhez ment, és egy másodpercig keresgélt, majd elővette a szemeteslapátot. – A rákos falatkák, nem a jég. Lucy légy szíves, ne nyálazd össze a mamit!... A jég pedig... jaj, a fenébe, fingom sincs, hol a jég. Hova tetted a zacskós jeget, amit vettünk?

– A hűtőládába – mondta egy magas lány, aki bejött, és hagyta, hogy becsapódjon mögötte az ajtó. Lomhán odacsoszogott a sütőhöz. Óvatosan kinyitotta, benézett, visszacsukta, aztán, még mindig csigalassúsággal átment a főzőszigethez. – Kész – jelentette ki.

– Akkor légy szíves vedd ki, és tedd tálcára, Monica! – csattant fel Delia, miközben áttette a kislányt a másik csípőjére. Nekilátott összelapátolni a húsgolyókat a szemétlapáttal, Monica elindult vissza a sütőhöz, de útközben még megállt, és jó lassan felemelt egy kesztyűt.

– Megvárom a rákot – mondta Bert. – Csak...

Delia felállt és dühösen meredt rá. Egy másodpercig csend volt, de valami azt súgta, hogy nem jókor jöttem. De maradtam, csak a húsgolyót próbáltam levakarni a cipőmről.

– Rendben – mondta sietve Bert. – Sajtos puffancs. Már megyek is. Jut eszembe, több pincér kellene. El nem hinnétek, hogy kapkodnak ki mindent a kezemből.

– Monica, húzzál befelé! – mondta Delia, amikor a magas lány visszacsoszogott a pulthoz egy tepszi sercegő rákos falatkával a kezében. Delia letette a szemétlapátot, odalépett a szigethez, megragadott egy tálalólapátot és villámgyorsan pakolni kezdte egy tálcára a rákos falatkákat. – Most!

– De...

– Tudom, mit mondtam – vágott vissza Delia, egy kupac szalvétát hajítva a tálca szélére –, de vészhelyzet van, és kénytelen vagyok visszaküldeni téged akkor is, ha ezt magam sem tartom jó megoldásnak. Csak lassan menj, és figyelj, hogy hová lépsz, és óvatos legyél a folyadékokkal, az isten szerelmére kérlek, könyörgök, oké?

Ez utóbbi, mint már sejtettem, valami mantraféle lehetett számára, mintha attól, hogy összefűzi ezeket a szavakat, talán valamelyikük hatásos lesz.

– Oké – mondta Monica és a füle mögé tűrte a haját. Fel emelte a tálcát, megigazította a kezében, majd elindult a pult sarka felé, szép komótosan. Delia figyelte, ahogy megy, majd újra a húsgolyókra irányította a figyelmét, fellapátolta az utolsó darabokat és bevágta őket a szeméttbe. A lány még

mindig csendesen szipákolt. Az oldalajtónál álló fém zsúrko-csiból Delia előhúzott egy frissentartó fóliával letakart tálcát. Totyogva ment keresztül a konyhán. Még soha életemben nem láttam senkit, aki ennyire segítségre szorult volna.

– Na és még mi, és még mi – mondogatta, amikor a pulthoz érve letette a tálcát. – És még mi kellett?

Homlokára szorította a tenyerét és lehunyta a szemét.

– Jég – feleltem, ő pedig felém fordult és rám nézett.

– Jég – ismételte, aztán elmosolyodott. – Kösz. Te ki vagy?

– Macy. Ez a mi házunk.

Arckifejezése megváltozott, de csak egy picit. Az volt az érzésem, hogy tudja, mi következik.

Nagy levegőt vettem.

– A mamám küldött, hogy nézzem meg, minden rendben van-e. És, hogy adjam át azt az üzenetet...

– Hogy baromira ki van bukva – fejezte be helyettem Delia bólogatva.

– Hát, nem szó szerint így mondta.

Ebben a pillanatban újabb robaj hallatszott a szomszéd szobából. Aztán rövid csend. Delia az ajtóra pillantott, s a kicsi ebben a pillanatban újra rázendített.

– És most? – kérdezte Delia.

– Hát... lehet – feleltem. Fogadni mertem volna, hogy ez igencsak enyhe kifejezés. – Most már lehet, hogy baromira ki van bukva.

– Jaj nekem! – Fél kézzel eltakarta az arcát, és a fejét csóválta. – Egy katasztrófa az egész.

Nem tudtam, mit is mondjak. Már látni is kiborító volt ez az egész. Hát még milyen lehet felelősnek lenni érte!

– Asszem – szólt egy másodperc elteltével –, bizonyos szempontból jobb is. Tudjuk, hányadán állunk. Innentől már csak javulhatnak a dolgok. Igaz?

Nem feleltem, és ez nem javított túlzottan az önbizalmán. Ebben a pillanatban vidáman csörögni kezdett a sütő órája.

– Rendben – mondta Delia hirtelen, mintha ez arra lett volna jel, hogy lépjen a tettek mezejére. – Macy. Kérdezhetek valamit?

– Persze.

– Tudsz bánni a műanyag lapáttal?

Nem erre számítottam.

– Egész jól – feleltem végül.

– Csodás – mondta. – Akkor gyere ide!

Tizenöt perc elteltével megszoktam a ritmust. Olyan volt, mint sütit sütni, csak felgyorsítva: kitenni a sajtos puffancsokat/rákos falatkákat a tepsire szép rendes sorokba, betenni a sütőbe, kivenni a sütőből a másik tepsit, tálcára tenni, kiküldeni. És így tovább.

– Tökéletes – mondta Delia, aki engem figyelt, miközben kétszer olyan gyorsan és sokkal rendesebben pakolta ki a mini melegszendvicseket, mint én. – Kedvesem, neked szép jövőd lehetne a partiszerviz iparágban, ha van benne egyáltalán jövő.

Monicának már csak szilárd dolgokat volt szabad megfognia, majd a feladata tovább szűkült szemétre és üres poharakra, miután nekiment a korlátnak és fél tálca sajtos puffancsot belekent egy férfi ingébe. Az ember azt hinné, hogy ha valaki lassan mozog, kisebb a valószínűsége, hogy balesetet szenvedjen. Monica volt a kivétel, aki erősíti a szabályt.

– Hogy mennek a dolgok odakint? – kérdezte tőle Delia. Lucy az autósülésében aludt a konyhaasztalon. Őszintén szólva Delia elképesztett. Miután felismerte, hogy helyzete reménytelen, nyomban rendet teremtett, kitett még két tálca szendvicset,

behozta a jeget a hűtőládából, elaltatta a kislányát, s mindezt kábé három perc alatt. Mint a varázsigéje, „az isten szerelmére kérlek, könyörgök, oké?” ő is mindent megtett, amit csak lehetett, és végül valami bejött. Figyelemre méltó volt.

– Jól – jelentette Monica határozottan. A szemeteshez csoszogott és elkezdte egyesével kidobálni a szemetet.

Delia a szemét forgatta, én pedig egy újabb tepsit tettem a sütőbe.

– Nem mindig vagyunk ilyenek – mondta nekem, és kicso magolt egy újabb adag sajtos puffancsot. – Esküszöm. Általában a profizmus és a hatékonyság mintaképei vagyunk.

Ennek hallatára Monica felhorkantott. Delia pillantása vilámokat lövellt felé.

– De ma este – folytatta –, cserbenhagyott a bébicsősz, az egyik pincéremnek más tervei voltak és aztán, nos, aztán az egész világ ellenem fordult. Ismered ezt az érzést?

Bólintottam.

De még mennyire! – gondoltam. Hangosan csak ennyit mondtam: – Igen, ismerem.

– Macy! Hát itt vagy? – a mama állt a konyhaajtóban. – Minden rendben?

Bár a kérdést hozzám intézte, valójában Deliának szólt, és láttam, hogy ezt ő is tudja: elmerült a sajtos puffancsok rendezésében, ezúttal háromszoros sebességgel. Mögötte Monica végre végzett a tálcajával, és épp a konyhán vonszolódott át. A tálca a térdét verte.

– Igen – mondtam. – Épp azt kérdeztem Deliától, hogy hogyan kell rákos falatkákat csinálni.

Anyu beletúrt a hajába. Ez azt jelentette, hogy összecsapásra készül. Delia is biztosan megérezte, mert megfogott egy konyharuhát, megtörölte a kezét, és nyugodt arckifejezéssel felé fordult.

– Mindenkinek nagyon ízlik az ennivaló – kezdte a mamám olyan hangon, mely nyilvánvalóvá tette, hogy most egy „de” fog következni –, de...

– Mrs. Queen – szólt közbe Delia, miután nagy levegőt vett, kifújta és a mellkasára tette a kezét. – Kérem! Felesleges bármit is mondania.

Eközben leszegett fejjel kicsomagoltam egy újabb tepsis ráros falatkát.

– Mélységesen sajnálom a ma esti zavaros kezdést – folytatta Delia. – Az utolsó percben tudtam meg, hogy nincs elég emberem, bár ez nem mentség. Szeretnék lemondani a még nekünk járó összegről abban a reményben, hogy más eseményhez is igénybe veszi szolgáltatásunkat.

Az ezt követő jelentőségteljes hallgatás öt egész másodpercig tartott, míg meg nem törte Bert, aki berontott az ajtón és azt mondta:

– Kell még pogácsa. Viszik, mint a cukrot.

– Bert – erőltetett magára Delia egy mosolyt a mamám kedvéért. – Felesleges ordítani. Itt vagyunk melletted.

– Bocs – felelt Bert.

– Tessék – nyomtam a kezébe egy tálcát, amivel éppen akkor készültem el, és kivettem a kezéből az üreset. – Néhány perc múlva ráros falatkák is lesznek.

– Kösz – mondta, aztán felismert. – Hé! Már te is itt dolgozol?

– Hát, nem – tettem le magam elé az üres tálcát. – Tulajdonképpen nem.

A mamámra pillantottam. Delia szívből jövő bocsánatkérése, és Bert belépője alatt láttam, ahogy küzd, hogy lépést tartson.

– Nos – szólalt meg, figyelmét újra Delia felé fordítva –, értékelem a bocsánatkérését, és úgy tűnik, az ajánlata fair. Az ételek pedig valóban menyeiek.

– Nagyon köszönöm – felelt Delia. – Ez sokat jelent számomra.

Ebben a pillanatban nevetés hangzott fel a nappaliban, vidám partihangulat volt, a mamám pedig arrafelé pillantott, mintha ez is bizonyítaná amit mondott.

– Legjobb lesz, ha visszamegyek a vendégeimhez. – Azzal elindult kifelé, de aztán megtorpant a hűtőszekrény előtt.

– Macy! – szólt hozzám.

– Igen?

– Ha itt készen vagy, szükségem volna rád. Rendben?

– Hát persze – feleltem, felkaptam egy fogókesztyűt, s már mentem is a sütőhöz, hogy ellenőrizsem a rákos falatkákat. – Egy pillanat és jövök.

– Hadd dicsérjem meg a lányát, egészen csodálatos segítség volt – mondta Delia. – Megmondtam Macynek, ha dolgozni akar, abban a szempillantásban alkalmazom.

– Ez nagyon kedves öntől – felelt a mamám. – De Macy idén nyáron a könyvtárban dolgozik.

– Hűha! – mondta Delia. – Az szuper.

– Csak az információs pultnál – magyaráztam, és kinyitottam a sütő ajtaját. – Kérdésekre válaszolgotok, meg ilyenek.

– Aha – mondta Delia. – Egy lány, aki mindenre tudja a választ.

– Ilyen az én Macym – mosolygott anyu. – Nagyon okos lány.

Nem tudtam, mit mondjak, mit mondhatnék erre, így hát csak benyúltam a rákokért, és arra összpontosítottam. Amikor a mamám kiment a konyhából, Delia odajött hozzám fogókesztyűvel a kezében, és elvette a tepsit, amit kihúztam a sütőből.

– Komolyan nagyon jó segítség voltál – mondta, – de jobb lesz, ha most kimész a mamádhoz.

– Ugyan – feleltem. – Észre sem fogja venni, hogy nem vagyok ott.

– Talán nem – mosolyodott el Delia. – De azért mégis menned kellene.

Lucy az autósülésben egy kicsit megmozdult, motyogott magában, majd újra elcsendesedett.

– Szóval a könyvtárban leszel? – kérdezte Delia és felemelt egy lapátot. – Az menő.

– Csak a nyárra – mondtam. – Helyettesítek valakit.

Nekilátott átrakodni a rákos falatkákat a tepsiről a tálcára.

– Hát, ha nem válik be, engem megtalálsz a telefonkönyvben. Mindig szükségem van olyasvalakire, aki érti, amit kérek tőle és képes egyenes vonalon járni.

Mintha csak pontot akarna tenni a mondat végére, Monica újra bevonszolódott és kifújta az arcából a frufruját.

– Persze a catering egy örült munka – mondta Delia. – Fogalmam sincs, miért akarnál beszállni, ha lehet helyette békés, normális elfoglaltságod. De ha valamiért vágnál a káoszra, hívj csak fel! Rendben?

Bert jött vissza. Bevágtatott közénk, üres tálcával.

– Rákot! – ordította. – Folyamatosan adjátok!

– Bert! – nyűszítette Delia. – Itt vagyok, melletted.

Az ajtóhoz mentem, de utat adtam Monicának, aki hatalmasat ásítva poroszkált el mellettem. Bert türelmetlenül álldogált a tálcájára várva, miközben Delia könyörgött Monicának, hogy az isten szerelmére próbáljon már egy kicsit felgyorsulni. Úgy tűnt, rólam már teljesen meg is feledkeztek. De valamiért mégis szerettem volna válaszolni neki.

– Jó – mondtam hangosan, abban a reményben, hogy hallja. – Rendben.

Az utolsó vendég, egy kissé kapatos, nagyhangú, golfpulóveres pasas, fél tíz felé ment el. Anyu bezárta mögötte az ajtót, levette a cipőjét, és miután pusztit nyomott a homlokomra és megköszönte a segítséget, a dolgozószobájába indult, hogy csomagokat állítson össze azoknak, akik feliratkoztak, az IGEN, TÖBB INFORMÁCIÓT KÉREK papírra, ami a hall asztalára volt kitéve. Minden a kapcsolattartáson múlik, ezt már megtanultam. Gyorsan el kell kapni az embereket, különben kicsúsznak a kezéd közül.

Ettől a gondolattól hajtva felmentem a szobámba, és megnéztem, jött-e e-mailem, Jasontól. Ahogy ígérte, írt nekem, de főként olyasmikről, amikre emlékeztetni akart az információs pulttal kapcsolatban (ne veszítsd el a fénymásoló gépek kulcsait, nagyon sokba kerül pótolni) vagy más dolgokról, amiket helyette intéztem távollétében (ne felejts el vasárnap e-mailt küldeni a Nemzetközi Kulturális Klubnak az előadóról, aki augusztusban fog beszédet tartani). A legvégén az állt, hogy túlságosan fáradt ahhoz, hogy többet írjon, és majd néhány nap múlva újra jelentkezik. Aztán csak aláírta, semmi puzsi vagy szeretlek. Na, nem mintha számítottam volna rá. Jason nem az a típus, aki kifejezi az érzelmeit akár szóban, akár máshogy. Undorodott az olyan pároktól, akik szünetben a folyosón smárolnak, és már a legrovidebb nyálas filmbeli jeleneten is felhúzta magát. De tudtam, hogy fontos vagyok neki, csak sokkal finomabban mutatja ki. Olyan finoman és tömören fogalmazta meg az érzelmeit is, mint minden mást. Benne volt abban a mozdulatban, ahogy például a kezét a fenekemre tette, vagy ahogy rám mosolygott, amikor olyasvalamit mondtam, amin meglepődött. Talán régebben szerettem volna ennél többet, de olyan hosszú ideje voltunk együtt, hogy már elfogadtam a szokásait. Ráadásul állandóan együtt voltunk. Vagyis nem kellett bizonygatnia

az irántam való érzelmeit. Ezt is tudnom kellett, mint annyi minden mást.

De ez lesz az első alkalom, hogy egy hétvégénél többet leszünk távol egymástól, amióta összejöttünk, és kezdtem ráébredni, hogy az apró jelek, melyeket személyesen le tudtam szűrni, e-mailen nem jönnek át. De szeretett, és ezzel tisztában voltam. Csak nem volt szabad elfelejtenem.

Kikapcsoltam a gépet, kimásztam az ablakon a tetőre, és felhúzott térddel nekidőltem az egyik zsalugáternek. Már egy ideje ott üldögéltem, amikor hangokat hallottam a kocsi-felhajtóról. Becsukódott egy kocsi ajtaja, majd egy másik is. Lekukucsáltam és láttam néhány embert a Wish Partiszerviz teherautója mellett, amint az utolsó holmikat rakodják be.

– ...ez a másik bolygó, ami ugyanazon a pályán mozog, mint a Föld. Csak idő kérdése, hogy összeütközzünk. Erről bezzeg nem beszélnek a hírekben. Ami persze nem jelenti azt, hogy nem fog megtörténni.

Bert volt az. Felismertem izgatott, mutáló hangját, még mielőtt kivehettem volna, ahogy ott áll a teherautó faránál. Valakihez beszélt, aki a lökhárítón ülve cigizett. A cigi vége vörösen izzott a sötétben.

– Aha – mondta vontatottan. Biztosan Monica volt.
– Komolyan?

– Hagyd már abba, Bert! – szólt rá egy másik hang, majd Wes, az idősebb fiú jelent meg és becsúsztatott valamit a teherautó hátuljába. Alig láttam az este folyamán, végig a bárpultnál dolgozott, a társalgóban.

– Csak azt akartam, hogy tudjon róla – ellenkezett Bert sértődötten. – Ez komoly dolog, Wes. De ha te szívesebben vagy tudatlan...

– Készen vagyunk? Mehetünk? – közeledett Delia a kocsifeljárón. A hangja döcögött, Lucy ott lógott a csípőjén.

Wes elemént és elvette tőle a gyerekülést, amit fél kezében lóbált. Onnan, ahol ültem, tisztán kivethettem a feje búbját és fehér ingét. Wes pedig mintha megérezte volna, felpillantott. A falhoz tapadtam.

– Megkaptuk a zsozsót? – kérdezte Bert.

– Kénytelen voltam ötven százalék engedményt adni – felelt Delia. – A káosz miatt. Biztosan bosszankodnom kellene, de őszintén szólva túl terhes és túl kimerült vagyok, hogy érdekeljen. Kinél van a kulcs?

– Nálam – felelt Bert. – Majd én vezetek.

Az ezt követő szünet elég hosszú volt, hogy újra le akarjak kukucskálni a tetőről, de visszafogtam magam.

– Nem hinném – mondta végül Delia.

– Felejtsd el! – tette hozzá Monica.

– De mért? – kérdezte Bert. – Ne már! Egy éve megkaptam az engedélyt, amivel felnőtt felügyelete mellett gyakorolhatom a vezetést! Jövő héten vizsgázom! És muszáj gyakorolnom, mielőtt megkapom a Bertmobilt.

– Ne nevezd így! – mondta Wes halkán.

– Bert – sóhajtott Delia. – Normális esetben örülnék, ha te vezetnél. De hosszú volt a nap, én pedig egyszerűen csak szeretnék hazajutni. Rendben? Legközelebb gyakorolhatsz. Most hadd vezessen a bátyád. Oké?

Újabb hallgatás. Valaki köhögött.

– Jól van – mondta Bert. – Jól van na!

Hallottam, ahogy becsapódik egy kocsiajtó, azután egy másik. Megint kihajoltam, és azt láttam, hogy Wes és Bert még mindig a teherautó mögött áll. Bert a földet rugdossa bosszúságában, Wes csak áll tétlenül.

– Nem olyan nagy ügy – mondta Bertnek egy perccel később, és ujjaiával végiggigereblyázta a haját. Most már biztosan tudtam, hogy testvérek. Még jobban hasonlítottak egymásra,

bár a hasonlóság mellett – bőrszín, sötét haj, sötét szem –, a testfelépítésük igen különböző volt.

– Sose vezethetek – panaszkodott Bert. – Soha. Még az a lajhár Monoton is vezethetett a múlt héten, de én soha. Soha.

– Majd fogsz – biztatta Wes. – Jövő hétre meglesz a saját kocsid és akkor vezethetsz, amikor csak akarsz. De most ne erőltesd a dolgot, öregem! Késő van.

Bert zsebre dugta a kezét.

– Mindegy – mondta és csoszogva elindult a teherautó túloldalára. Wes utánament és hátba veregette. – Ismered azt a lányt, aki ma ott volt a konyhában és segített Deliának? – kérdezte Bert.

Jéggé fagytam az ijedségtől.

– Aha – felelt Wes. – Akire ráugrottál?

– Az nem érdekes – mondta Bert hangosan. – Nem tudod ki az?

– Nem.

Bert kinyitotta a hátsó ajtót.

– Dehogynem. Az apja...

Vártam. Tudtam, mi következik, mégis hallanom kellett a szavakat, amik ezután jöttek. A szavakat, melyek meghatároztak, melyek elválasztottak mindenki mástól.

– ...volt az edző, amikor általánosban az iskolai csapatban futottunk – fejezte be Bert. – A Lakeview-i Szélvészekben. Emlékszel?

Wes kitárta neki a hátsó ajtót.

– Ja, persze. Joe bácsinak hívták, nem?

De – gondoltam, és furcsa érzés szorongatta a mellkasomat.

– Joe bácsi, az edző – ismételte Bert, miközben becsukta az ajtót. – Rendes volt.

Néztem, ahogy Wes a vezető oldali ajtóhoz megy és kinyitja. Ott állt egy másodpercig, még egyszer körülnézett, mielőtt beszállt és becsukta maga mögött az ajtót. Bevallom, meglepődtem. Megszoktam, hogy úgy ismernek, mint a lányt, akinek meghalt a papája, és elfelejtettem, hogy volt azelőtt is életem.

Visszahúzódtam az ablakom melletti sötétbe, amikor felbőgött a motor, a teherautó lezötyögött a felhajtónkról, és villogó féklámpákkal kanyarodott ki az útra. Az oldalára vastag fekete ecsetvonásokkal egy Y alakú csirkecsontot festettek, olyat, amit ha kettétörnek, az kívánhat valamit, akinél a hosszabbik darab marad. Olyan volt, mint valami kínai írásjel, ami akkor is hat az emberre, ha nem ismeri a jelentését. Nem tudtam levenni róla a szememet. Figyeltem, ahogy végigmegy az utcán, át a dombon, el a stoptábláig, míg el nem tűnt a szemem elől.

Harmadik fejezet

Képtelen voltam elaludni.

Másnap kezdtem a munkát a könyvtárban, nekem pedig olyan első-nap-az-iskolában-előtti-éjszaka érzésem volt. Tiszta ideg voltam. Bár az is igaz, hogy sosem voltam egy mormota. Éppen az volt a furcsa azon a reggelen, amikor a papám bejött értem, hogy nem voltam ébren. Édesdeden aludtam.

Azóta jóformán féltem elaludni, mert biztos voltam benne, hogy valami rossz fog történni, ha hagyom, hogy teljesen öntudatlan legyek akár egy másodpercre is. Ennek eredményeképpen alig engedtem meg magamnak, hogy elszundítsak. Ha eleget aludtam ahhoz, hogy álmodjak, az mindig a futásról szólt.

A papám imádott futni. Bennünket a nővéremmel már egészen kicsi korunkban rábeszélte, hogy álljunk be a Lakeview-i Szélvészekhez, és később mindig elráncigált az 5 kilométeres futóversenyre, ahol a gyerekek között indított. Emlékszem az első versenyemre hatévesen, ahogy ott állok a startnál, néhány sorral az elsők mögött, és nem látok mást, csak vállakat és nyakakat. Koromhoz képest alacsony voltam. Caroline pedig természetesen előretolakodott, kijelentve, hogy tíz-, sőt, majdnem tizenegy évesen nem tartozik a csecsemőkhöz. Eldördült a startpisztoly, és mindenki tülekedni kezdett, a tornacipők fűlsiketítően csattogtak az aszfalton, s eleinte, mintha magukkal söpörtek volna, a lábam alig érte a földet. Az utca két oldalán állók összerosódtak, az arcok elkenődtek: csak az előttem futó lány kék selyemszalaggal összefogott lófarkára tudtam

figyelni. Egy fiú durván meglökött hátulról, amikor megelőzött, és a második körben szűrni kezdett az oldalam, de ekkor meghallottam az apukám hangját:

– Macy! Ügyes kislány vagy. Hajrá, jól csinálod!

Nyolcéves koromra rájöttem, hogy gyors vagyok, gyorsabb, mint a többi gyerek, akikkel együtt futok. Ezt már akkor tudtam, amikor elkezdtem megelőzni a nálam nagyobb gyerekeket az első körben, még azelőtt, hogy megnyertem volna az első versenyemet, aztán minden versenyt. Amikor igazán mentem, a szél süvített a fülemben és biztos voltam benne, hogy ha akarnék, csak még egy nagy levegő, még egy elrugaszkodás kellene ahhoz, hogy repüljek.

De akkor már csak én futottam. A nővérem hetedik osztály tájékán elvesztette az érdeklődését, amikor rájött, hogy nem száz méteren a legjobb, ahogy addig mindannyian gondoltuk, hanem a futócsapat fiútagjaival való flörtölésben a verseny után. Még mindig szeretett futni, de nem látta sok értelmét, ha nem kergette senki.

Így hát csak apu meg én jártunk versenyekre, keltünk fel korán a szokásos ötmérföldes körünk kedvéért, csak mi hasonlítottuk össze a kibicsaklott bokánkat és a fájós térdekkel kapcsolatos horror sztorijainkat szombat reggelente jeges zacskók és energiaszeletek társaságában. Ez volt a legjobb közös dolgunk, az egyetlen, amikor csak az enyém volt. Ezért is kellett volna vele lennem akkor reggel.

Aznap reggeltől a futás megváltozott számomra. Nem számított, milyen jó az időm, milyen rekordokat akartam megdönteni csupán néhány nappal korábban. Volt egy idő, amit sosem győzhettem le. Így hát inkább abbahagytam.

Többé nem jártam az ismerős útvonalon a Willow és a McKinley Street kereszteződésén át, amikor elmentem otthonról, s inkább tettem egy saroknyi kerülőt, hogy ne

kelljen arra mennem, ahol történt. Egyszerű volt soha többé nem menni arra. A barátaim a futócsapatból már keményebb diót jelentettek. Kiálltak mellettem, kitarítottak a temetésen, és az azt követő napokban is, és csalódottak voltak ugyan, amikor az edző közölte velük, hogy abbahagytam a futást, de az még rosszabbul esett nekik, amikor kerülni kezdtem őket. Mintha senki nem értette volna, hogy a mamámon kívül az egyetlen ember, akiben bízhatok, hogy nem fog sajnálni, hogy nem néz úgy rám, az én magam vagyok. Így hát leszűkítettem a világomat, és kihagytam belőle mindenkit, aki barátkozni akart velem. Mást nem tehettem.

Összeszedtem az összes kupámat és érmemet, és szépen bedobozoltam őket. Mintha elmúlt volna az életem egy része, a futóéletem. Jóformán túl könnyen is ment, pedig valaha ez jelentett számomra mindent.

Ezek után már csak álmomban futottam. Olyankor mindig éreztem, hogy valami rettenetes fog történni, vagy elfelejtettem valamit, és a lábam mintha lekvár lett volna, nem bírt megtartani. Bármilyen változat volt is, a vége mindig ugyanaz: sosem értem el a célvonalat, bármekkora távolságot hagytam is magam mögött.

– Ja, persze – nézett fel rám Bethany keskeny, drótkeretes szemüvege mögül. – Ma kezdesz.

Csak álltam ott, a kezemben a táskámmal, s egyszeriben túlságosan is tudatában voltam annak, hogy letörött a köröm, amikor a parkolóban kikapcsoltam a biztonsági övet. Annyi időt töltöttem ezen az első napon az öltözködéssel, a blúzom kivasalásával, azzal, hogy a hajamat tökéletesen simára fésüljem, és hogy kétszer is berúzssozzam a szám. Most azonban, ez a letörött köröm, csámpás, recés szélével mintha mindent tönkretett volna, még akkor is, ha a tenyerembe vágjam, hogy így rejtsem el.

Bethany hátratolta a székét és felállt.

– Szerintem ülhetsz ott, a pult végén – mondta –, kiretesztele a köztünk levő alacsony ajtót és nyitva tartotta, amíg beléptem. – Ne a piros székre, az Amandáé. A mellette levőre!

– Kösz – mondtam. Odamentem és kihúztam a székét a pult mellől, leültem és a táskámat letettem a lábamhoz. Egy másodperccel később hallottam, ahogy az ajtó újra megnyírkordul és Amanda, Bethany legjobb barátnője, a diákönkormányzat titkára jön be. Magas lány volt, aki a haját mindig a háta közepéig érő, csinos, fonott lófarokban hordta, ami olyan tökéletesnek tűnt, hogy hosszú megbeszéléseken, amikor elkalandozott a figyelmem, azon tűnődtem, vajon így alszik-e, vagy ez is olyan, mint egy felcsíptethető nyakkendő, amit a nap végén könnyedén le lehet venni.

– Helló Macy! – mondta hűvösen, és leült a piros székére. A tartása tökéletes volt, a vállait hátrafesztette, az állát felemelte.

Talán ebben is segít a fonás – gondoltam.

– Elfelejtettem, hogy ma kezdesz.

– Aha – mondtam. Mindketten rám néztek, én pedig éreztem, ahogy az *aha* valahogy ott lóg közöttünk a levegőben, így ennyit mondtam világosabban: – Igen.

Ha én azon dolgoztam – és a dolgozás aktív szó –, hogy tökéletes legyek, ezek a lányok már elérték a tökéletességet, aminek fenntartása számukra könnyűnek tűnt. Bethanynek rövid, vörös haja volt, amit a füle mögé tűrve hordott, és apró, szeplős keze, egyenesre vágott körmökkel. Ültem már mellette irodalomórán, és megbabonázott, ahogy jegyzetelt: nyomtatott betűi olyanok voltak, mintha írógéppel csinálta volna, minden egyes betű tökéletes. Csendes volt és mindig visszafogott, míg Amanda szószátyár. A beszédmodora kifinomult, amit kiskorában szedett fel Párizsban, ahol a családja lakott, amíg az apja

a doktoriját írta a Sorbonne-on. Sosem láttam még egyiküket sem foltos, vagy akár gyűrött blúzban. Mindig tökéletesen fogalmaztak. Olyanok voltak, mint Jason, lányban.

– Egyelőre nincs valami nagy forgalom – mondta most nekem Amanda, miközben lesimította a szoknyáját. Hosszú, sápadt bőré lába volt. – Remélem, azért lesz mit csinálnod.

Nem tudtam, mit feleljek erre, így hát csak a minden-alegnagyobb-rendben mosolyomat vettem elő megint, és a fal felé fordultam, amerre az asztalom nézett. Hallottam, ahogy halk, megnyugtató hangon beszélgetni kezdenek mögöttem. Valami képzőművészeti kiállítást emlegettek. Az órára pillantottam. Kilenc óra múlt öt perccel. Még öt óra és ötvenöt perc.

Délig egyetlen kérdésre kellett válaszolnom, hogy hol van a WC. (Szóval nem csak otthon. Úgy látszik, úgy néztem ki, mint aki tudja, hol a vécé, de semmi mást.) A pultnál jócskán történtek dolgok: gond adódott a fénymásolóval, néhányan valami ritka folyóirat iránt érdeklődtek, sőt, valakinek az internetes enciklopédiával kapcsolatban volt kérdése, aminek kezelésére Jason direkt megtanított. De ha Amanda és Bethany éppen valaki mással volt elfoglalva, és ez az illető egyenesen hozzám jött oda, egyikőjük akkor is felugrott azzal, hogy:

– Egy pillanat, azonnal visszajövök – olyan hangletéssel, ami világossá tette, hogy tőlem bármit kérdezni tökéletes időpazarlás volna. Az első néhány alkalommal, amikor ezt csinálták, azt hittem, csak hagyják, hogy kipihenjem magamat. Egy idő után azonban nyilvánvaló lett. Az ő szemükben nem tartozom oda.

Délben Amanda egy táblát tett a pultra, melyen ez állt: EBÉDSZÜNET 13 ÓRÁIG, majd egy önzáró nejlonzacskóba csomagolt bagettet húzott elő a táskájából. Bethany is így tett, és egy almát, meg egy ginkgo bilobás szeletet vett elő a mellette levő fiókból.

– Meghívnánk, hogy csatlakozz hozzánk – mondta Amanda –, de a felvételire készülünk. Úgy, hogy csak gyere vissza egy óra múlva, rendben?

– Maradhatok, ha akarjátok – mondtam. – És ebédelhetnék egytől, hogy legyen itt valaki.

Mindketten úgy néztek rám, mintha azt mondtam volna, hogy el tudom magyarázni a kvantumfizikát, miközben tekebábukkal zsonglőrködöm.

– Nem – mondta Amanda és felállni készült az asztal mögül. – Jobb így.

Aztán mindketten eltűntek egy hátsó szobában, így hát fogtam a táskámat és kimentem, el a parkoló mellett, egy padhoz a szökőkútnál. Elővettem a mogyoróvajás, lekváros szendvicsemet, az ölembe tettem, és mélyeket lélegeztem. Valamiért hirtelen biztos voltam benne, hogy mindjárt sírni fogok.

Egy órát ültem a padon. Aztán kidobtam a szendvicsemet és bementem. Bár még csak 12 óra 55 perc volt, Bethany és Amanda már újra ott voltak a pultnál, amitől úgy nézett ki, mintha elkéstem volna. Miközben ellavíroztam a székeik között, hogy a helyemre jussak, éreztem, ahogy figyelnek.

A délután csigalassúsággal vonszolódott. A könyvtár általában üres volt, és egyszeriben úgy éreztem, mintha mindent hallanék: a fejem felett zúgó fénycsöveket, Bethany székének nyikorgását, ahogy megmozdul, a sarkon túl levő on-line katalógus pötyögését. Megszoktam a csendet, de ez steril, magányos csend volt. Dolgozhattam volna a mamának, vagy rákos falatkákat rakodhattam volna kis lapáttal, és azon morfondíroztam, nem volt-e ez rossz választás. De hát ezt vállaltam.

Három órakor hátratoltam a székeimet és felálltam, majd kinyitottam a számat, hogy először szólaljak meg az elmúlt két órában.

– Azt hiszem, holnap találkozunk.

Amanda felém fordította a fejét, fonott lófarka a vállára csúszott. Egy Olaszország történelméről szóló vastag könyvet olvasott, és minden lapozáshoz megnyálazta az ujját. Tudtam, hiszen minden egyes alkalommal hallottam.

– Ja, igen – erőltetett magára egy mosolyt Bethany. – Holnap találkozunk.

A hátamon éreztem, ahogy bámulnak, amíg keresztülmegyek az olvasótermen és kinyitom az üvegajtót. Hirtelen meghallottam a világ zaját: egy arra jövő autót, nevetést az utca túloldalán levő parkból, egy repülő távoli zúgását.

Egy nappal kevesebb – mondtam magamban. – Már csak egy egész nyár van hátra.

– Szóval – mondta anyu és a kezembe nyomta a salátástálat –, ha szeretnéd, nem nevezned munkának, igaz?

– Lehet – feleltem.

– Majd jobb lesz – mondta olyan magabiztosan, ahogy csak az beszél, akinek fogalma sincs a témáról. De halvány lila gőze sem. – És nagyon jó tapasztalat. Igazán csak az számít.

Ekkor már három napja voltam a könyvtárban, és a dolgok nem javultak egy cseppet sem. Tudtam, hogy Jasonért teszem, hogy fontos neki, de úgy tűnt, mintha Bethany és Amanda összedobta volna jelentős IQ-ját, hogy közös erővel alázzon meg.

Igyekeztem továbbra is vidám e-maileket küldeni Jasonnek, de a második nap után mégis kifakadtam amiatt, ahogy Bethany és Amanda bánt velem. Ez még azelőtt volt, hogy újra megaláztak volna. Ezúttal Bethany érezte úgy, hogy rá kell mutatnia – kétszer is – arra, hogy kifinomult hallása szerint rosszul ejtettem ki Albert Camus nevét, amikor egy mogorva, nyári tanfolyamra járó diákot a francia irodalom szekció felé irányítottam.

– Kámü – mondta és franciásan csücsörített a szájával.

– Kámü – ismételtem. Tudtam, hogy jól mondtam és nem értettem, hogy miért hagyom, hogy kijavítson. Pedig hagytam.

– Nem, nem – újra felemelte az állát majd ujjait a szája előtt lebegtette. – Kámüüü.

Csak néztem, abban a biztos tudatban, hogy ezek után mindegy hányszor próbálom meg kiejteni, még ha odavonzolnám magát Albertet is, hogy próbálkozzon meg vele, az sem számítana. – Oké – mondtam. – Kösz.

– Szívesen – mondta, és visszapördült azon a hülye székén Amanda felé, aki rámosolygott, a fejét csóválta, majd folytatta, amit addig csinált.

Így hát nem csoda, hogy amikor aznap hazaértem, és megláttam, hogy Jason visszaírt, nagyon felvidultam. Ő aztán tudja, milyen lehetetlen az a két lány; ő majd megért. Éppen egy kis biztatásra van szükségem, gondoltam, miközben kattintottam.

Amikor azonban átfutottam az első két sort, világossá vált, hogy önbizalmam és általános lelkiállapotom másodlagos Jason számára.

„Legutóbbi e-mailedet olvasva” – írta –, „aggódom, hogy nem koncentrálsz maximálisan a feladatra. Két teljes bekezdést írtál az információs pultról, de nem feleltél a feltett kérdéseimre: megérkeztek a Havi Tudományos Antológia kötetei? Be tudtál lépni a a három megyét összefoglaló adatbázisba a jelzavammal?” Majd miután emlékeztetett még egy-két halaszthatatlan tennivalóra, így folytatta: „Ha gondod van Bethanyvel és Amandával, azt közvetlenül velük kell tisztáznod. A munkahelyi környezetben nincs helye az ilyen személyes ügyeknek.” Nem úgy hangzott, mintha a barátom lenne, hanem mint egy főnök. Nyilvánvalóan magamra maradtam.

– Kicsim?

Felnéztem. Az asztal túloldaláról anyu nézett rám aggódó arc kifejezéssel, villáját a tányér fölé tartva. Mindig az ebédlőasztalnál ettünk, akkor is, ha csak kettesben voltunk. Ez is a szertartás része volt, csakúgy, mint az, hogy ő készítette az előételt. Én csináltam a salátát, vagy más zöldséget, és a hanglevegő kedvéért gyertyát is gyújtottunk. Mindig pontosan hatkor ettünk, ő öblítette el az edényeket és pakolta be a mosogatógépbe, miközben én letöröltem a pultot és elcsomagoltam a maradékokat. Amikor még négyen voltunk és nem ketten, Caroline és apu képviselték a laza szekciót. Nélkülük anyu meg én mindent rendesen és szervezeten csináltunk. Egy mérföldről is kiszúrtam a morzsát a pulton, és ő ugyanígy volt vele.

– Tessék?

– Jól vagy?

Mint minden alkalommal, amikor ezt kérdezte, most is azt kívántam, bár csak őszintén válaszolhatnék neki. Annyi mindent szerettem volna elmondani, mint például azt, hogy mennyire hiányzik apu, és hogy még mindig mennyit gondolok rá. De mindenki szemében olyan régóta voltam annyira jól, hogy helytelennek tűnt beismerni az ellenkezőjét. Mint oly sok más dologban, ebben is elszalasztottam a lehetőséget.

Sosem engedtem meg magamnak igazán, hogy gyászoljak, egyszerűen csak átugrottam a sokkos állapotból a mindenrendbenre, kihagyva minden köztest. Most azonban azt kívántam, bár csak kibőgtem volna a szememet apuért, olyan Caroline-stílusban. Azt kívántam, bár csak csatlakoztam volna a többiekhez a temetés utáni napokban, amikor a ház tele volt rokonokkal, és túl sok raguval, és mindenki a konyhaasztal köré csoportosulva töltötte az időt, jött, ment, evett, adomázott apuról, ahelyett, hogy ott álltam volna az ajtóban visszafogottan és a fejemet ráztam volna, amikor észrevett valaki és helyet kínált. De mindennél jobban kívántam, hogy bár csak

hagytam volna magam babusgatni, anyu mellébe fúrtam volna az arcomat és szomorú szívemet engedtem volna megnyugodni a karjaiban, amikor néhány alkalommal megpróbált átölelni. De nem tettem. Segíteni akartam neki, nem a terhére lenni, ezért visszafogtam magam. Egy idő után pedig már nem próbálkozott. Azt hitte, túl vagyok rajta, amikor pedig nagyobb szükségem lett volna rá, mint korábban bármikor.

Mindig is a papa volt kettejük közül az érzelmesebb. Híres volt a medveöleléseiről, amivel a szuszt is kiszorította az emberből, és arról, ahogy összeborzolta a hajamat, amikor elment mellettem. Ez hozzátartozott ahhoz, ahogy betöltötte a szobát. Mindig közel éreztem magam hozzá, még akkor is, amikor távol volt tőlünk. Anyu és én egyszerűen nem voltunk ennyire túláradoak. Róla is tudtam, hogy szeret, éppen úgy, mint Jasonról, akkor is, ha a jelek visszafogottak voltak: megveregette a vállamat, amikor elment mellettem; megsimította a hajamat; ahogy egy pillantásra meg tudta mondani, hogy fáradt vagyok, vagy éhes. Néha azonban vágytam rá, hogy valaki magához szorítson és érezzem a szívverését, akkor is, ha sokszor vergődtem, amikor apa elkapott és azzal fenyegetett, hogy kiszorítja belőlem a szuszt. Ez is olyan dolog volt, amiről nem hittem volna, hogy hiányozni fog, pedig hiányzott.

– Csak fáradt vagyok – feletem anyunak. Mosolyogva bólintott: ezt ő is megértette. – Holnap már jobb lesz.

– Hát persze – felelte meggyőződéssel. Eszembe jutott, hogy vajon ő is csak megjátssza-e magát, vagy tényleg elhiszi. Nehéz volt eldönteni. – Persze, hogy jobb lesz.

Vacsora után felmentem a szobámba, és néhány rossz kezdet és sok törlés után megfogalmaztam egy e-mailt Jasonnak, amiről úgy éreztem, szívből jövő, de nem túl csöpögős. Megválaszoltam minden, a munkával kapcsolatos kérdését, és

ahogyan kérte, mellékeltem az általa beindított iskolai újrahasznosítási kezdeményezéseket, amit meg akart mutatni valakinek, akivel a táborban ismerkedett meg. Ekkor, és csakis ekkor engedtem meg magamnak, hogy a hivatalosról áttérjek a személyes témákra.

„Tudom, hogy ez az információs pult melletti dráma” írtam „nevetségesnek tűnhet számodra, de magányos vagyok és nehéz olyan helyre járni, ahol látványosan nem örülnek a jelenlétemnek. Nagyon fogok örülni, ha hazajössz.”

Ezt úgy értékeltem, hogy ugyanannyi, mintha megérintettem volna a vállát, vagy nekitámasztottam volna a térdemet az övének tévézés közben. Ha az embernek csak szavak állnak a rendelkezésére, kénytelen kompenzálni, amire más esetben talán nem lenne szükség. Ebben annyira biztos voltam, hogy egy lépéssel tovább is mentem s azzal zártam, hogy: *„Szeretlek, Macy”* Aztán, még mielőtt meggondolhattam volna magam, megnyomtam a küldést.

Miután ezzel megvoltam, az ablakhoz mentem, kinyitottam és kimásztam. Korábban esett. Hirtelen jött nyári zápor volt, még minden csöpögött és hűvös volt. Ott ültem a könyöklőn, s meztelen talpamat letámasztottam a zsindelyre. A tetőről nyílt a legjobb kilátás. Be lehetett látni egész Wildflower Ridge-et, és még azon is túl. Láttam a lakeview-i bevásárlóközpont fényeit, és a távolban az egyetem harangtornyát. A régi házunkban más miatt volt különleges a szobám. Ott volt az egyetlen utcai ablak, és egy fa, aminek annyira belógtak az ágai, hogy át lehetett mászni rá. Emiatt gyakran volt használatban. Nem én használtam, hanem Caroline.

Vad volt. Erre nincs más szó. Hetedikről, amikor anyu szavaival élve „rájött a pasizás”, állandó harc volt Caroline korában tartása. Számtalanszor volt szobafogságban. Letiltották a telefonról. Nem kapott zsebpénzt, nem vihette el az autót.

Bezárták előle a bárszekrényt. Rá kellett lehelnie a szüleinkre, amikor hazajött. Mindez igen drámai módon játszódott le, vacsora és reggeli közben, zajos kirohanásokkal és kiabálással a nappaliban és a konyhában. A magánügyeinek csak én voltam tanúja, mindig éjszaka, általában kényelmesen, az ágyamban fekve.

Legtöbbször félálomban voltam, amikor megnyikordult, majd gyorsan becsukódott a szobám ajtaja. Hallottam meztelen talpai halk surranását a padlón, majd ahogy a szőnyegre dobja a cipőjét. Aztán éreztem, ahogy finoman fellép az ágyamra.

– Macy! – súgta halkán, de határozottan. – Nyugi. Oké?

Átlépett a fejem felett, aztán felhúzódkodott az ágyam felett futó ablakfélfára, és lassan kinyitotta az ablakot.

– Bajba fogsz kerülni – súgtam ilyenkor.

Kidugta a lábát az ablakon.

– Add ide a cipőmet! – mondta és amikor a kezébe adtam, ő ledobta fűre, ahol távoli, halk puffanással ért földet.

– Caroline!

Rám nézett.

– Csukd be utánam, de ne zárd be! Egy óra múlva itt vagyok. Szép álmokat! Szeretlek – azzal eltűnt, és hallottam, ahogy ágról ágra leereszkedik a tölgyfán. Mire felültem, hogy becsukjam az ablakot, általában már a fűvön járt, hóna alatt a cipőjével s léptei sötét foltokat hagytak a fűvön. Egy saroknyira, a stopptáblánál mindig várt rá egy autó.

Mindig többet volt távol, mint egy órát, néha órákig nem jött vissza, mire végül megjelent az ablak túloldalán, kinyitotta és rám zuhant. Amikor elment, mindig összeszedett volt, amikor visszajött, általában rendetlen, szentimentális, sör és édes füstszagú. Gyakran olyan álmos volt, hogy vissza sem akart menni a saját szobájába, inkább cipőben furakodott be

a takaróm alá és arcfestékkel kente össze a párnahuzatomat. Néha sírt, de sosem árulta el, miért. Csak elszenderült mellettem, én meg nyugtalanul aludtam, napfelkeltekor felráztam, és visszatoloncoltam a saját szobájába, hogy le ne bukjon. Akkor visszamásztam Caroline szagú ágyamba és megfogadtam, hogy legközelebb bezárom előtte az ablakot. Sosem tettem meg.

Mire Wildflower Ridge-be költöztünk, Caroline már főiskolára járt. Még mindig megállás nélkül bulizott, néha túl sokáig, de a szüleink már feladták a reményt, hogy visszatarthatják. Ehelyett cserébe, amiért otthon lakott, a helyi egyetemre járt és pincérkedett a countryclubban, csak annyit kértek, hogy legyen meg a négyes átlaga és olyan halkán jöjjön és menjen, ahogy csak tud. Nem volt többé szüksége az ablakomra. Nagy szerencse, mert az új háznál közel s távol nem volt egy fa sem, és az ablak is sokkal magasabban volt.

Miután apu meghalt, Caroline néha egyáltalán nem jött haza. Képzletemben rettenetes lehetőségek villantak fel. Láttam holtan az országúton, pedig a valóság sokkal ártalmatlanabb volt. Addigra teljesen belezúgott a nála tíz évvel idősebb Wallyba, aki a Raleigh-re járt, elvált, és ügyvédnek készült. Mint oly sok mást, őt is eltitkolta a szüleink elől, de a temetés után komolyodott a dolog, és Wally hamarosan megkérte a kezét. Mindez hosszabban tartott, mint ahogy így összefoglalva elmondtam. Akkoriban azonban gyorsnak, nagyon gyorsnak tűnt. Caroline az egyik nap még beesett az ablakomon, a másik nap meg már ott állt a templom előtt, túlságosan is tudatában annak, hogy Mike bácsi az aki az oltárhoz vezeti, ahol Wally várja.

Az emberek persze megjegyzéseket tettek arra, hogy Caroline-nak egyszerűen apafigurára van szüksége, és, hogy

túl fiatal ahhoz, hogy mindjárt a diploma megszerzése után férjhez menjen. Ő azonban imádta Wallyt, ezt bárki láthatta, és az, hogy olyan hirtelen kellett megszervezni az esküvőt, mindhármunknak kapóra jött azon a tavaszon, figyelemelterelésnek. Ráadásul az, hogy Caroline és anyu szerint is a világ legszebb esküvőjének kellett lennie, végre közös célt adott nekik, s azóta is pompásan megértik egymást.

Így hát a sok tinédzserkori lázadozás után a nővérem meglepően sikeres lett. Ugyanabban a hónapban zsebelt be egy főiskolai diplomát és egy férjet. Most Mrs. Wally Thurber néven Atlantában él, egy zsákutcában álló nagy házban, ahol a nap huszonnégy órájában hallani az autópálya moraját. Persze a legcsúcsabb klímatechnikai rendszer hűti és fűti. Soha nem kell kinyitnia az ablakot.

Ami engem illet, nem nagyon szerettem kiszökdösni. Egyrészt mert sportolóként mindig kora reggel volt edzésem, másrészt pedig mert Jason és én nem csináltunk ilyeneket. El tudtam képzelni, hogyan reagálna, ha azt mondanám neki, hogy jöjjön értem éjfélkor a stoptáblához. Azt kérdezné:

– Miért? Semmi sem lesz már nyitva, és reggel jogám van. Jaj, Macy, most komolyan!

Meg ilyeneket. Persze igaza is lenne. Caroline volt az, aki kiszökött, annyi hosszú éjszakát végigbulizott, és ki tudja, mit művelt. Ennek vége szakadt, amikor elköltözött, s ilyesminek már nem volt helye nálunk. Az én fejemben legalábbis nem.

– Macy – szokta mondani, amikor telefonált, és péntek este otthon talált. – Mit csinálsz? Miért nem mentél el szórakozni?

Amikor erre azt feleltem, hogy tanulok, vagy más iskolai feladatot csinálok, akkorát sóhajtott, hogy el kellett tartanom a fülemtől a kagylót.

– Fiatal vagy! Menj és élj, az isten szerelmére! Lesz még időd ilyesmire később.

A nővérem, a kertészkedők klubjában, és a jótekonysági nőegyletben megismert új barátnőivel ellentétben nem tagadta le vad múltját, hanem inkább fenntartotta abbéli véleményét, hogy az lényeges volt személyes fejlődése szempontjából. Meglátása szerint e tekintetben az én fejlődésem túlságosan is lassú volt, sőt, talán teljes mértékben le is állt.

– Jól vagyok – mondtam neki, mint mindig.

– Tudom. Éppen ez a baj. Tinédzser vagy, Macy – mondta, mintha ezzel én magam nem lennék tisztában. – Tombolniuk kellene a hormonjaidnak, bolondnak, lobbanékonynak és vadnak kellene lenned. Ezek életed legszebb éve! Ki kellene használnod.

Ezért ilyenkor megesküdtem, hogy másnap este elmegyek valahová, ő pedig azt mondta, szeret. Miután letettük, visszamentem a tesztkönyvemhez, a vasaláshoz, vagy a házi dolgozathoz, amit még két hétig nem kellett beadni. Vagy néha kimásztam a tetőre és felidéztem magamban Caroline vad napjait, s azon morfondíroztam, hogy vajon tényleg kimaradok-e valamiből. Valószínűleg nem.

De azért jó volt a tetőn üldögelni. Akkor is, ha a külvilággal kapcsolatos kalandjaim ennyiben ki is merültek.

Anyu hiába is biztatott, a munka nem javult. Sőt, rájöttem, hogy a kezdeti rideg bánásmód Bethanynál és Amandánál tulajdonképpen kedvesség volt. Most már alig szóltak hozzám, és tétlenségre kényszerítettek, amennyire csak tudtak.

Mire eljött a péntek, egy életre elegend lett a csendből. Ez elég nagy baj volt, mert anyu a hétvégére elutazott a tengerpartra egy építési vállalkozóknak tartott konferenciára, ami az ügyfelekkel való kapcsolatteremtéssel foglalkozott. Enyém volt az egész ház, minden néma szegletével egyetemben, két teljes napra.

Hívott, hogy menjek vele, ami azt jelentette volna, hogy két napig fekhetek a parton, vagy a medence mellett, és szórakozhatok, ahogy azt a tengerparton kell. Azonban mindketten

tisztában voltunk vele, hogy nemet fogok mondani, s úgy is lett. Ez is olyan dolog volt, ami a papát juttatta eszembe.

Volt egy tengerparti nyaralónk egy Colby nevű városkában, mindjárt a híd után. Igazi nyaraló volt, zsalugáterekkel, amik nyikorogtak, ha erősen fújt szél, és tornáccal a ház előtt, amit mindig vékony homokréteg borított. Hosszú nyári hétvégéken mindannyian lementünk, de igazából apu háza volt. Még azelőtt vette, hogy a mamámat megismerte volna, és nagyjából megmaradtak aggregénylak adottságai. Ott volt a dartstábla a kamraajtón, egy jávorszarvasfej a kandalló fölött, és a konyhaszekrény fiókjában volt minden, amit apu lényegesnek tartott a túléléshez: egy sörnyitó, egy keverőlapát és egy éles filézőkés. Az idő felében a tűzhelynek esze ágában sem volt működni, nem mintha ezt apu észrevette volna, ha angyu nincs ott. Amíg a grillhez volt gáz és működött, ő boldog volt.

Ez volt a horgászkunyhója, ahová októberben elvitte a haverjait vörös árnyékhalat fogni, áprilisban aranymakréllára, decemberben pedig kékúszójú tonhalra. Apa mindig másnaposan jött haza, egy hűtőládányi megtisztított hallal, és leégve, a 45-ös faktorú krém ellenére, amit a mamám mindig becsomagolt neki. Minden percét imádta.

Ezekre az utakra nem mehettem vele – hagyományosan ösztrogénmentes napok voltak –, de más hétvégéken gyakran magával vitt, amikor a házban kellett dolgoznia, vagy csak kedve támadt elmenekülni. Csak ringatóztunk a csónakban a parthoz közel, vagy eveztünk, sakkoztunk a tűz mellett és elmentünk egy *Utolsó lehetőség* nevű kispiszkosba, ahol a legfinomabb hamburgert adták, amit életemben ettem és a pincérnő névről ismerte aput. A nyaraló sokkal inkább apu volt, mint a régi, vagy a Wildflower Ridge-i házunk. Tudtam, hogy ha a szelleme bárhol kísértene, az ott lenne, ezért nem mentem oda.

A halála óta gyakorlatilag egyikünk sem járt ott. A régi Chevy teherautója még mindig ott állt, bezárva a garázsba, és valószínűleg a hátsó terasz alatti óriáskagylóhoz sem nyúlt senki, amiből mindig az én feladatom volt kihalászni a pótkulcsot. Tudtam, hogy anyu valószínűleg egyszer el fogja adni a házat és a teherautót, de még nem tette.

Így hát péntek délután hazamentem a teljesen és totálisan néma házba.

Na, ez jó lesz – gondoltam magamban.

Sok mindent el akartam intézni a hétvégén: e-maileket kellett megírnom, utánanézni különböző főiskoláknak, és a ruhásszekrényemben is nagy volt a rendetlenség. Talán ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy rendbe tegyem a téli pulóveremet és néhány dolgot elvigyek a jótékonyági egyesületnek. De túl nagy volt a csend, ezért bekapcsoltam a tévét, aztán felmentem a szobámba a rádióhoz, és addig tekergettem, amíg a sok zenei állomás után találtam egy adót, ahol valaki az évszázad tudományos fejlődéséről szövegelt. Még ebben a nagy zajban sem tudtam megfeledkezni arról, hogy mennyire egyedül vagyok.

Szerencsére az ellenkezője bizonyosodott be, amikor megnéztem az e-mailjeimet és láttam, hogy Jason írt. De a második sornál már tudtam, hogy ez a rossz hét ebben a pillanatban még sokkal, de sokkal rosszabbá vált.

„Macy!

El kellett telnie egy kis időnek, mielőtt válaszoltam volna, mert tisztán akartam látni és biztos akartam lenni abban, amit mondani fogok. Már egy ideje aggaszt, hogy kapcsolatunk kezd túl komollyá válni, és törtem a fejemet azon, hogy mire van szükségünk mindkettőnknek és, hogy vajon azt képes-e megadni nekünk ez a kapcsolat. Kedvellek, de az, hogy egyre inkább függsz tőlem – amit nyilvánvalóvá tesznek legutóbbi e-mailed

záró sorai is – arra kényszerítettek, hogy komolyan elgondolkozzam azon, hogy milyen szinten tudom elkötelezni magam a kettőnk kapcsolatában. Nagyon kedvellek, de a most következő, utolsó iskolaév döntő lesz ideológiai és tanulmányi céljaim szempontjából, ezért nem vállalhatok komolyabb elkötelezettséget. Nagyon oda kell majd figyelnem a tanulásra, mint ahogy bizonyára Neked is. Mindezt szem előtt tartva azt hiszem, legjobb, ha felfüggesztjük kettőnk viszonyát és szünetet tartunk, míg nyár végén haza nem térek. Ez ad elég időt mindkettőnknek, hogy augusztusra jobban tudjuk, hogy ugyanazokat a dolgokat akarjuk-e, vagy jobb lesz felbontani a kötődésünket és véglegesé tenni az elválást.

Biztos vagyok benne, hogy egyetértesz azokkal a dolgokkal, melyeket itt elmondtam. Ennek egyszerűen így van értelme. Úgy gondolom, ez a legjobb megoldás mindkettőnknek.”

Újra átolvastam, még mindig sokkos állapotban.

Az kizárt, hogy ez megtörténjen – gondoltam.

Pedig igaz volt. Az élet ment tovább, ezt bizonyította a szoba másik végében szóló rádió is, amiből a híreket hallhattam címszavakban. Háború valami balti országban. A tőzsdeindex süllyed. Egy TV-sztárt letartóztattak. Én meg csak ültem ott, s ezeket a szavakat bámultam a villogó képernyőn. Szavakat, melyek azokhoz hasonlóan, amiket Jason a Macbethből olvasott fel nekem, lassan kezdték elnyerni rettenetes értelmüket.

Szünetet. Tudtam mit jelent ez: ez szokott történni közvetlenül azelőtt, hogy valaki hivatalosan és véglegesen szakít. Vége. A megfogalmazás lényegtelen, és a legvalószínűbb, hogy azért rúgott ki, mert azt írtam: szeretlek. Azt hittem, ezt kimondtuk már az elmúlt hónapokban, ha nem is hangosan. Nyilvánvalóan tévedtem.

Hirtelen megéreztem, hogy mennyire egyedül vagyok. Mintha gyomorszájon vágta volna. Hátradőltem a széken és

hagytam, hogy lehulljon a kezem. Éreztem, hogy mennyire üres a szoba, a ház, a környék, a világ körülöttem. Mintha a kép túloldalán lennék, s látnám, ahogy hátrál a kamera, és azt mutatja, ahogy egyre kisebb és kisebb leszek, míg már nem vagyok más, csak egy folt, egy pötty, semmi.

Ki kell jutnom innen. Kocsiba ültem és elindultam.

Ez segített. Nem tudom miért, de jól tett. Összevissza kanyarogtam Wildflower Ridge utcáin, végigmentem a dombtetőkön és tettem egy kört az építési terület körül, aminek épp most láttak hozzá, aztán távolabb merészkedtem, a főútra, a bevásárlóközpont felé. Csendben vezettem, mert a rádióban minden számban vagy valaki sikítozott (ami nem használt az idegeimnek), vagy az elveszett szerelem miatt nyavajgott (ami egyszerűen nem volt jó). A csendben meg tudtam nyugodni, miközben a motor zúgására, a sebességváltásra, a fékezésre, meg hasonlókra figyeltem, legalábbis átmenetileg segített.

Hazafelé nagy volt a forgalom, mindenki szórakozni indult péntek este. Egy piros lámpánál átnéztem a körülöttem várakozó kocsikba. Családokat láttam, gyerekekkel az autós ülésekben, akik valószínűleg hazafelé tartottak vacsorázni, főiskolás lányokat estére kifestve, üvöltő rádióval, és a cigijüket kilógatva az ablakon. Ott álltam a középső sávban, ennyi idegentől körülvéve, s még rettenetesebbnek tűnt, hogy hazamenjek az üres házba, fel a szobámba, ahol kénytelen leszek szembesülni a számítógépem képernyőjével és Jason levelével. Lelki szemeim előtt megjelent, ahogy módszeresen megírja a laptopján, miközben a napközben megírt jegyzetei közt lapozgat vagy az Interneten belép a környezetvédelmi honlapokra. Számára olyan elkötelezettséggé váltam, ami inkább teher, mint nyereség, az ideje pedig túl drága ahhoz, hogy rám pocskéolja. Nem mintha nekem is emiatt kellett volna aggódnom. Mostantól nyilvánvalóan bőven lesz szabadidőm.

A következő kereszteződéshez közeledve észrevettem a kínai jelnek tűnő csirkecsontot. Ugyanazok a durva, fekete vonalak, ugyanaz a fehér teherautó. Éppen előttem ment el, s láttam Deliát a vezetőülésben, meg valakit az anyósülésen. Láttam, ahogy áthajtanak a kereszteződésen, és megdobja őket egy kis kátyú a közepén. WISH, ez állt a hátulján. Két-két betű mindkét ajtón.

Nem vagyok egy spontán ember. De ha egyedül vagy a világon, igazán egyedül, nincs más választásod, mint hogy nyitott legyél az ötletekre. Az a szó sok mindent jelentett, csakúgy, mint az, amit Jasonnek írtam. De garanciát nem adott semmire. Mégis, amikor a teherautó befordult egy mellékutcába, újra elolvastam, hogy WISH, vagyis kívánság. Úgy tűnt, ez a legmegfelelőbb időpont, hogy higgyek abban, hogy teljesülhet a kívánságom, ezért amikor zöldre váltott a lámpa és elindulhattam, összeszedtem magam és utánuk mentem.

Jason tökéletes. A zárkózott, maximalista Macy is az akar lenni, ezért jár a fiúval. De létezik-e tökéletes ember, és egyáltalán jó-e hibátlannak lenni?

Macy sokáig úgy érzi, a válasz igen. Ezen a nyáron azonban megismerkedik egy egyáltalán nem tökéletes csapattal: a Wish partiszerviz fiatal munkatársaival. Ez a barátság és az új szerelem a büntetett előéletű, de jóra való és művészi hajlammal megáldott Wessel felszabadítja, boldogabbá teszi, s átértékelte a lánnyal egész addigi életét, kapcsolatát „tökéletes” édesanyjával. Végre elkezdheti feldolgozni imádott apja halálát is, amiért alaptalanul felelősnek érzi magát.

„Minden érzés, minden rezdülés pontos ebben a történetben.” – *Booklist*

Könyvmolyképző Kiadó

2 999 Ft

ISBN 978 963 9708 97 6

9 789639 708976